

ένανσμα

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Τεύχος 64 | Φθινόπωρο 2025 | 2,5€

**ΟΣΟ ΚΑΙ ΑΝ ΧΤΥΠΑΝΕ
ΚΑΙ ΣΠΕΡΝΟΥΝΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ,
ΑΓΩΝΕΣ ΘΑ ΘΕΡΙΖΟΥΝΕ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ!**

για ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής

Μας προετοιμάζουν για τον εργασιακό μεσαίωνα, για αυτό μας πετάν από την εκπαίδευση και μας θέλουν με σκυφτό το κεφάλι.

Σε συνέχεια των υπόλοιπων αντεργατικών νόμων, ο ν. Κεραμέως φέρνει:

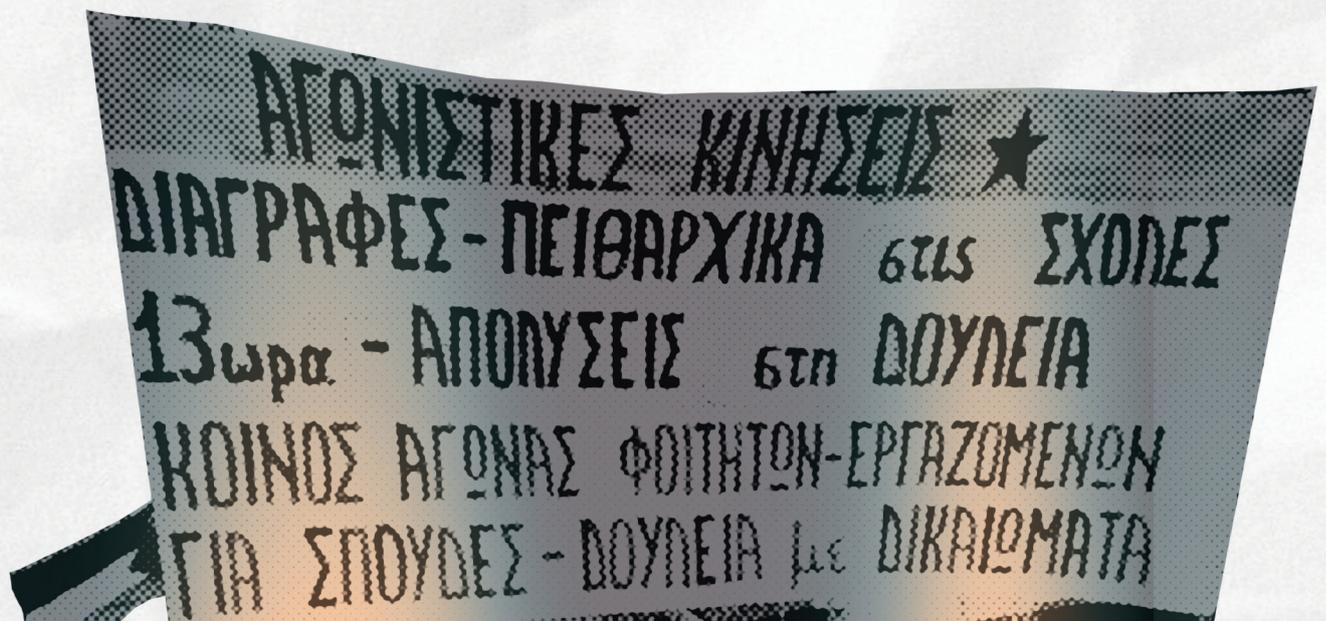
13ωρη εργασία

Προσλήψεις-απολύσεις fast track

Ελαστικά ωράρια-ελαστικές σχέσεις εργασίας

Μας επιφυλάσσουν ανεργία, εκμετάλλευση, ανασφάλεια. Η πραγματικότητά τους είναι εντατικοποίηση της δουλειάς, εργασιακή βαρβαρότητα, εργοδοτικές δολοφονίες. Η απάντηση βρίσκεται στην οργάνωση στα συλλογικά όργανα (σύλλογοι, σωματεία). Η απάντηση βρίσκεται στον δρόμο!

Πάλη για σπουδές - δουλειά - ζωή με δικαιώματα

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Η νεολαία αυτού του κόσμου αναζητά έναν άλλον να την χωρά (Σελ. 11-14)

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

-Διαγραφές: Προχώρημα της επίθεσης - η απάντησή μας (Σελ. 4-5)

-Διώξεις εκπαιδευτικών (Σελ. 6)

-Εθνικό Απολυτήριο (Σελ. 7)

-Φοιτητικά κινήματα - Συνεντεύξεις (Σελ. 8-10)

-Αναζήτηση "δεύτερου πυλώνα" (Σελ. 15)

-Εξαγορά ΕΛΒΟ - Εξοπλιστικά προγράμματα (Σελ. 16)

-Παλαιστίνη: Τι σημαίνει "Λευτεριά στην Παλαιστίνη"; (Σελ. 17)

-Παλαιστίνη: Ποια είναι η πραγματική αλληλεγγύη; (Σελ. 18)

-Πολυτεχνείο: Φοιτητικοί σύλλογοι - όργανα πάλης (Σελ. 19)

ΣΤΗΛΕΣ

Ιστορία: Η εκπαίδευση στη ΜΠΠΕ (Σελ. 20)

Κοινωνία:

-Δηλώσεις Δένδια για τη στράτευση (Σελ. 21)

-Τι γίνεται η νεολαία που μένει εκτός εκπαίδευσης? (Σελ. 21)

Πολιτισμός: Η στροφή της νεολαίας στα πανηγύρια (Σελ. 22)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Αθήνα

Βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12

<https://ektostonteixon.gr/>

Θεσσαλονίκη

Χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24

<https://www.facebook.com/steki.sfontona>

Πάτρα

Στέκι νεολαίας και εργαζομένων Ανάστροφα,
Πουκεβίλ 2

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100092302447592>

Γιάννενα

Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,
Κουγκίου 23

Ξάνθη

Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης,
Μ. Βόγδου 20

<https://rogmixanthi.blogspot.com/>

Καθώς και σε Βόλο, Χανιά, και άλλες περιοχές στα τραπέζια των Αγωνιστικών Κινήσεων

Την περίοδο που συντάσσεται το παρόν τεύχος του περιοδικού το φοιτητικό κίνημα είναι αντιμέτωπο με την εφαρμογή των νόμων Κεραμέως & Ζαχαράκη. Στο τέλος της χρονιάς προβλέπονται βάσει του ν. Κεραμέως οι πρώτες διαγραφές φοιτητών λόγω υπέρβασης του ορίου φοίτησης, ενώ έχει αρχίσει η συγκρότηση των πειθαρχικών συμβουλίων. Με το άνοιγμα των σχολών οι διοικήσεις των Πανεπιστημίων προσπάθησαν με περισσότερο ζήλο από άλλες φορές να φιμώσουν την πολιτική έκφραση μέσα στις σχολές. Στο ΕΚΠΑ δύο φοιτητές αντιμετωπίζουν πειθαρχική δίωξη και απειλούνται με διαγραφή, ενώ στην Αρχιτεκτονική του ΕΜΠ συνελήφθησαν 15 φοιτητές μετά από εισβολή της αστυνομίας στην κατάληψη της σχολής, μία κατάληψη που είχε αποφασίσει ο φοιτητικός σύλλογος μετά από γενική συνέλευση ως εναντίωση στις διαγραφές και στην ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων. Η καταπάτηση του ασύλου και η τρομοκρατία στις σχολές γίνεται όλο και πιο έντονη. Τα πρώτα καλέσματα γενικών συνελεύσεων στους φοιτητικούς συλλόγους έχουν ξεκινήσει, με τις αντιδράσεις να είναι ακόμη περιορισμένες. Ζητούμενο παραμένει η συγκρότηση φοιτητικού κινήματος απέναντι στις διαγραφές και την καταστολή, για την ανατροπή των νόμων και την υπεράσπιση του δικαιώματος στις σπουδές.

Η επίθεση, βέβαια, δεν περιορίζεται μόνο στα Πανεπιστήμια. Το καλοκαίρι ψηφίστηκε νόμος για τις πειθαρχικές δίωξεις σε δημοσίου υπαλλήλους και διευκόλυνση των απολύσεων, ενώ οι διώξεις των εκπαιδευτικών και η υπόθεση της αργίας της καθηγήτριας Χρύσας Χότζογλου βρίσκονται σε εξέλιξη. Ψηφίστηκε, επίσης, τον Οκτώβρη ο νέος εργασιακός νόμος που καταπατά το 8ωρο και διευκολύνει για λογαριασμό των αφεντικών την διαδικασία πρόσληψης και απόλυσης εργαζομένων.

Η κυβέρνηση και η αστική τάξη της χώρας καταργούν μια σειρά από δικαιώματα και ταυτόχρονα εντείνουν την φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Το μήνυμα που θέλουν να στείλουν είναι το "μην αντιδράτε". Μας θέλουν φοβισμένους, σκυφτούς να κοιτάμε την δουλίτσα μας, να επιλέγουμε τον ατομικό δρόμο έναντι του συλλογικού και να δεχόμαστε την επίθεση. Μάλιστα, για να μην λέμε ότι η κυβέρνηση κάνει διακρίσεις, η καταστολή απευθύνεται και στους μαθητές, όπως φάνηκε από την ρίψη δακρυγόνων σε πρόσφατη συγκέντρωση γονέων, δασκάλων και παιδιών στην διεύθυνση Α' Βάθμιας στην Αθήνα ή από την προσαγωγή μαθητή σε πορεία για την Παλαιστίνη. Αλλά έτσι είναι, από μικροί πρέπει να μαθαίνουμε ότι δεν πρέπει να αντιδρούμε όταν στερούμαστε το δικαίωμα σε δημόσια δωρεάν εκπαίδευση ή να εναντιωνόμαστε στην αδικία. Και ενώ η κυβέρνηση περνάει μέτρα που αποκλείουν τους μαθητές από την εκπαίδευση και τα Πανεπιστήμια, δίνει κίνητρα για να επιλέξουν τα παιδιά στρατιωτικές σχολές. Επιπλέον με το νομοσχέδιο που παρουσίασε ο Υπουργός Άμυνας Ν.Δένδιας, ανάμεσα στα άλλα μέτρα, θέλει να δώσει κίνητρα στους μαθητές να καταπατούν στον στρατό από τα 18, δελεάζοντάς τους με μειωμένη θητεία.

Από την αρθρογραφία δεν θα μπορούσε να λείπει αναφορά στον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού που συνεχίζει αλύγιστος χωρίς να παραδίδει τα όπλα και μας εμπνέει. Η αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό εκφράζεται στις πολύ μαζικές διαδηλώσεις που κυριαρχεί το σύνθημα "from the river to the sea palestine will be free", στις απεργίες των λιμενεργατών που αρνούνται να φορτώσουν στα καράβια πολεμικό εξοπλισμό για το Ισραήλ, στις καταλήψεις σχολών. Εκφράζεται και στα λιγότερο αναμενόμενα μέρη, στις μαθητικές παρελάσεις.

Το κεντρικό άρθρο του περιοδικού απασχολείται με τα κινήματα που ξεσπούν παγκόσμια σε μια σειρά από χώρες, όπως στο Νεπάλ, στο Μαρόκο, στην Ινδονησία, στην Γαλλία, στην Ιταλία, στην χώρα μας, σε μια περίοδο που το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται σε δομική κρίση. Με τις απίτες που βγάζουν τους λαούς στο δρόμο και την προοπτική των αγώνων.

Τα κινήματα που ξεσπούν, είναι απόδειξη ότι η επίθεση σε βασικά δικαιώματα προκαλεί και θα βγάλει τους λαούς στο δρόμο για να διεκδικήσουν ένα καλύτερο παρόν και μέλλον.

Οι αγώνες είναι μπροστά μας!

Διαγραφές φοιτητών: Μια μάχη που πρέπει να δοθεί

Βαρβάρα Στρατή
(Αρχιτεκτονική ΔΠΘ)
Βαγγέλης Φίλιος
(ΗΜΜΥ ΔΠΘ)

Μπαίνοντας στις σχολές...

Η κυβέρνηση έκρινε πως έφτασε η ώρα να επισπεύσει την εφαρμογή των αντιφοιτητικών νόμων που τα προηγούμενα χρόνια είχε ψηφίσει η ίδια και οι προκάτοχοί της. Μέσα στο καλοκαίρι με το νόμο Ζαχαράκη, εξειδικεύτηκε ο νόμος Κεραμέως για τις διαγραφές και τα πειθαρχικά, τα «σχέδια ασφαλείας» αλλά και το πως οφείλουν να κινηθούν οι πρυτανικές αρχές, οι οποίες καλούνται να υλοποιήσουν την επίθεση αυτή σε βάρος των φοιτητών. Πριν καν ανοίξουν οι σχολές τον Σεπτέμβρη, είχαμε εκκενώσεις καταλήψεων εντός του πανεπιστημίου και εγκαταστάσεις «μέτρων ασφαλείας» (π.χ. κάμερες σε σχολές του ΕΜΠ).

Το ολόπλευρο προχώρημα της επίθεσης γίνεται φανερό με την εκκίνηση του νέου ακαδημαϊκού έτους: αφίσες, πανό και άλλα υλικά καταστρέφονται και φοιτητές απειλούνται από καθηγητές μέχρι και με πειθαρχικό για μια αφίσα ή μια ανακοίνωση σε αμφιθέατρο. Παράλληλα, γίνονται και οι πρώτες προσπάθειες συγκρότησης πειθαρχικών συμβουλίων για να «εκδικαστούν» φοιτητές που θεωρούνται «παραβατικοί». Επίσης, για ακόμη μία χρονιά σε πανεπιστήμια της χώρας προχωράνε την εφαρμογή των συμβουλίων Κεραμέως όπου με ηλεκτρονικές εκλογές και αντιδημοκρατικούς τρόπους, συμμετοχή / υποψηφιότητα ακόμη και ενός, αναδεικνύονται οι «εκπρόσωποι» των φοιτητών σε αυτά τα συμβούλια, με στόχο να απαξιωθούν και να απονεκρωθούν οι σύλλογοί μας. Αποκορύφωμα της σύντομης αυτής περιόδου αποτελούν δύο σκηνικά. Το ένα είναι το σπάσιμο της κατάληψης στην Αρχιτεκτονική του ΕΜΠ από την αστυνομία, με προσαγωγές και μετέπειτα συλλήψεις 15 φοιτητών και αλληλέγγυων. Το άλλο, η έκκληση σε πειθαρχικό δύο φοιτητών του ΕΚΠΑ με μόνη κατηγορία την φυσική παρουσία τους στο χώρο του πανεπιστημίου πέρσι, κατά τη διάρκεια εκδήλωσης της ΔΑΠ που δέχθηκε

επίθεση. Την σκυτάλη πήρε η πρυτανεία του ΕΜΠ, καλώντας σε πειθαρχική ακρόαση φοιτητές που συνελήφθησαν στην κατάληψη της αρχιτεκτονικής (ένας από τους Μηχανολόγους και ένας από τους Χημικούς Μηχανικούς). Η εφαρμογή των νόμων είναι άμεση και άμεσες πρέπει να είναι και οι απαντήσεις μας.

Από την αρχή της χρονιάς γίνονται προσπάθειες για γενικές συνελεύσεις και κινητοποιήσεις, με το θέμα των διαγραφών και των μέτρων καταστολής να βρίσκεται στο κέντρο των συζητήσεων. Η προαναφερθείσα κατάληψη στο ΕΜΠ, για παράδειγμα, ψηφίστηκε από τη γενική συνέλευση της Αρχιτεκτονικής και εμπειρεύει αιτήματα ενάντια στις διαγραφές φοιτητών. Όμως τα καθήκοντα είναι ακόμα πιο αναβαθμισμένα μπροστά σε τέτοια επίθεση και χρειάζεται να ενισχυθεί η κατεύθυνση των συνελεύσεων-διαδηλώσεων-καταλήψεων για την ανατροπή της.

Τι καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε

Ο νόμος Ζαχαράκη που ψηφίστηκε μέσα στο καλοκαίρι έρχεται να συμπληρώσει τον νόμο Κεραμέως. Ο τελευταίος, είναι αυτός που θέσπισε τη διαγραφή φοιτητών με την συμπλήρωση των $v+v/2$ ετών φοίτησής τους και, έτσι, η οριστική διαγραφή ενός φοιτητή καθίσταται πραγματικό ενδεχόμενο, ενώ πριν την ψήφιση του νόμου ίσχυε μόνο η κατάργηση των φοιτητικών δικαιωμάτων μετά την πάροδο των $v+v/2$ (σίτιση, στέγαση, συγγράμματα, πάσο). Παράλληλα, προβλέπει πειθαρχικές ποινές σε φοιτητές οι οποίοι έχουν διαπράξει κάποιο «παράπτωμα».

Οι νέες διατάξεις του καλοκαιριού έρχονται να εξειδικεύσουν τους προηγούμενους νόμους, διευρύνοντας τον ρόλο τους και γειώνοντάς τους σε επίπεδο σχολών. Από τη μία, μέχρι το τέλος του Δεκέμβρη, οι αρχές των πανεπιστημίων υποχρεούνται να παραδώσουν στο ΥΠΑΙΘ τις λίστες με τους φοιτητές που έχουν ξεπεράσει τα όρια φοίτησης και προορίζονται για διαγραφή από τις σχολές τους. Από την άλλη, η οριστική διαγραφή ενός φοιτητή εντάσσεται στις πειθαρχικές ποινές που μπορούν να απονεμούν τα πειθαρχικά συμβούλια. Τα παραπτώματα δε, συγκεκριμενοποιούνται ως

ένα βολικό για αυτούς βαθμό, με τίτλους όπως την «παρακώλυση της εκπαιδευτικής διαδικασίας». Είναι ολοφάνερος λοιπόν ο διπλός σκοπός αυτών των μέτρων: Έχουμε αφενός τα όρια φοίτησης, που θα πετάξουν εκτός σχολών τους φοιτητές που δεν καταφέρνουν να ανταπεξέλθουν στους ρυθμούς σπουδών (πολλά είναι τα ζητήματα: οικονομικά, εντατικοποιημένες σπουδές και καθημερινότητα), μέτρο που χτυπά παιδιά από τα λαϊκά στρώματα. Αφετέρου, οι διαγραφές ως εσχάτη των πειθαρχικών ποινών έρχονται να τρομοκρατήσουν τους φοιτητές και να τους βάλουν σε καλούπια. Οι πρυτανικές αρχές και τα πειθαρχικά συμβούλια μπορούν να βαφτίσουν την έκφραση μιας άποψης, την αφισοκόλληση, την γενική συνέλευση, ή οποιαδήποτε άλλη δράση ή εκδήλωση ως «παραβατική συμπεριφορά». Αυτές οι συνθήκες θα δημιουργήσουν μια πρωτοφανή κατάσταση μέσα στις σχολές, όπου οποιαδήποτε κίνηση των φοιτητών ενάντια στις πολιτικές που τους βλάπτουν θα απαντάται με καταστολή και παραπομπή σε πειθαρχικά, όπως έχει ήδη αποδειχθεί. Η προοπτική αυτή είναι λογικό να οδηγήσει πολλούς φοιτητές στην περεταίρω απομάκρυνση από τα κοινά, υπό τον φόβο μέχρι και της οριστικής διαγραφής από τη σχολή τους. Συνολικά, οι νόμοι αυτοί αποτελούν ένα πακέτο που όχι μόνο πετάει κόσμο εκτός τριτοβάθμιας, αλλά τον τρομοκρατεί και προσπαθεί να ελέγξει τις αντιδράσεις του!

Το έδαφος στρώνεται εδώ και χρόνια

Βέβαια, οι διατάξεις αυτές είναι ο τελευταίος κρίκος σε μια αλυσίδα μέτρων και νόμων που οι προηγούμενες κυβερνήσεις προσπάθησαν ή και κατάφεραν να θεσπίσουν. Αν και χρόνιος πόθος του συστήματος οι διαγραφές, η τελευταία δεκαπενταετία χαρακτηρίζεται από την όξυνση της επίθεσης ενάντια στους φοιτητές, με πρώτο σταθμό τον νόμο Διαμαντοπούλου (2011), που προέβλεπε μεταξύ άλλων την οριστική διαγραφή φοιτητή αν δε κατάφερε να τελειώσει τις σπουδές του εγκαίρως (όρια φοίτησης), ή αν δε κατάφερε να περάσει ένα μάθημα εντός τριών προσπαθειών (στις προδιαγραφές ευρωπαϊκών και αμερικανικών ιδρυμάτων). Παρατηρούμε πως τα κρι-

τήρια που τέθηκαν ως προϋπόθεση για να διαγραφεί κάποιος ήταν ακαδημαϊκά και ο νόμος δεν είχε τις διατάξεις για τα πειθαρχικά που προστέθηκαν μετέπειτα στον νόμο Κεραμέως. Και πάλι αυτοί που πλήττονταν ήταν οι φοιτητές από πιο λαϊκά κοινωνικά στρώματα.

Τα επόμενα χρόνια, οι κυβερνήσεις των ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ προσπάθησαν να χτυπήσουν το άσυλο μέσα στα πανεπιστήμια, πρώτα με την ψήφιση του νόμου Γαβρόγλου επί ΣΥΡΙΖΑ και έπειτα με την είσοδο της αστυνομίας στο πανεπιστημιακό άσυλο επί ΝΔ (2019). Η υπονόμηση του ασύλου έχει ως στόχο να καταστείλει το φοιτητικό κίνημα, με σπάσιμο καταλήψεων και συλλογικών διαδικασιών των φοιτητών από την αστυνομία. Φτάνουμε λοιπόν στο 2021, όπου εν μέσω καραντίνας η κυβέρνηση περνά το αντιδραστικό νομοσχέδιο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή, φέρνοντας έτσι ξανά στο προσκήνιο τα όρια φοίτησης και τα πειθαρχικά συμβούλια. Βλέπουμε σιγά-σιγά ανά τα έτη πως προχωράει η επίθεση, πως εντείνεται η φασιστικοποίηση μέσα στις σχολές με την είσοδο της αστυνομίας, πως χιτίζεται το κλίμα για να φτάσουμε στο σήμερα, όπου πλέον η εφαρμογή των διαγραφών είναι μια ανάσα μακριά.

Γραμμές συμβιβασμού στο φοιτητικό κίνημα

Μπροστά στους νόμους για τις διαγραφές και την καταστολή, οι δυνάμεις του ρεφορμισμού έχουν σηκώσει τα χέρια ψηλά. Μας ξεκαθαρίζουν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο ότι δεν έχουν καμία εμπιστοσύνη στον κόσμο και στη δυνατότητα συγκρότησης ενός φοιτητικού κινήματος που θα παλέψει ενάντια στη μαυρίλα που μας ετοιμάζουν. Δεν μπορούν να διανοηθούν ότι αυτοί οι νόμοι μπορούν να ανατραπούν. Στο πλαίσιο της ανάθεσης προσπαθούν για άλλη μια φορά να πείσουν με το αφήγημα πως τα ζητήματα που αφορούν τον φοιτητόκοσμο θα μας τα λύσουν αυτοί, μέσα από δύο/τρεις πανελλαδικές μέρες δράσης ή ακόμα χειρότερα, κάποιοι με «μεγαλύτερο κύρος» (βλέπε πρυτάνεις και καθηγητές!) Όχι μέσα από μαζικές γενικές συνελεύσεις και συλλογικές διαδικασίες, αλλά από την ανάθεση και την συνδιαλλαγή. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι ακούμε διαρκώς δυνάμεις του ρεφορμισμού να υποστηρίζουν πως οι διαγραφές δεν πρέπει να εφαρμοστούν μόνο για όσους θέλουν να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους. Την ίδια στιγμή, δηλώνουν με πάθος ότι «και να διαγραφούν κάποιοι δεν

θα πειράξει κανέναν», μιλώντας για φοιτητές που η ίδια η επίθεση τους ανάγκασε να αφήσουν τις σπουδές τους να πάνε πίσω. Ουσιαστικά, κάνουν μια αντιδραστική τοποθέτηση που αποδέχεται τον διαχωρισμό σε ενεργούς και ανενεργούς φοιτητές, μία διάκριση που η ίδια η κυβέρνηση κάνει για να προχωρήσει το συστημικό της αφήγημα. Κάπου εδώ όμως πρέπει να ειπωθεί το αυτονόητο: με την πρώτη κιόλας διαγραφή, η κυβέρνηση θα έχει καταφέρει να νομιμοποιήσει συνολικά το μέτρο των διαγραφών. Μπορεί η πρώτη διαγραφή να αφορά τα όρια σπουδών, αλλά με βάση τόσο τον νόμο Κεραμέως, όσο και το νέο νόμο που ψηφίστηκε το καλοκαίρι είναι φανερό ότι δεν θα σταματήσουν εκεί.

Απώτερος σκοπός των κυβερνήσεων ήταν και είναι ο αποκλεισμός των πλατιών λαϊκών μαζών από την τριτοβάθμια, όσο και αν αυτό το παραβλέπουν οι δυνάμεις που δεν δίνουν βάρος τον ταξικό χαρακτήρα του μέτρου και θεωρούν ότι οι διαγραφές θα λειτουργήσουν απλώς ως ένα εργαλείο που θα φέρει πελάτες στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Η «πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων» που επανειλημμένα μας λένε δεν αποτελεί σκοπό. Οι διαγραφές δεν έρχονται για να χτιστεί το πελατολόγιο των ιδιωτικών ιδρυμάτων (άλλωστε επιχειρούνται πολύ πριν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια!) Στην πραγματικότητα, ένας φοιτητής που δεν μπορεί να σπουδάσει λόγω ορίων σπουδών ή υπέρογκων εξόδων δεν θα στραφεί σε ιδιωτική σχολή, αλλά θα χάσει πλήρως το δικαίωμά του για σπουδές.

Συναντάμε ταυτόχρονα απόψεις που λένε ότι «πρέπει να απευθυνθούμε σε πρυτάνεις και καθηγητές για να μας βοηθήσουν». Πως μπορούμε να περιμένουμε από το καθηγητικό κατεστημένο να μας σώσει, ενώ αυτοί είναι που θα κάνουν το νόμο πράξη, που θα στηθούν τα πειθαρχικά συμβούλια και θα συγκροτήσουν τις λίστες των διαγραφόμενων; Από δηλώσεις πρυτάνεων μπορούμε να καταλάβουμε σε ποιο στρατόπεδο πραγματικά ανήκουν. Μιλάνε για «κοινωνικά κριτήρια» και «ενεργούς-ανενεργούς φοιτητές», βάζοντας και αυτοί πλάτη στο αντιδραστικό αυτό αφήγημα. Εξάλλου, τα πρόσφατα μέτρα προβλέπουν κυρώσεις για όσους ακαδημαϊκούς είναι διστακτικοί στο να προχωρήσουν με τις διαγραφές, σπρώχνοντάς τους να κάνουν τη δουλειά τους χωρίς αναστολές. Όπως είπαμε, η κυβέρνηση έχει κρίνει πως τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή να προχωρήσουν στην πράξη. Συνολικά, η πάλη ενάντια στις διαγραφές, τα πειθαρχικά και τα μέτρα καταστολής πρέπει να είναι ζήτημα πρώτα και κύρια των φοιτητών.

χικά και τα μέτρα καταστολής πρέπει να είναι ζήτημα πρώτα και κύρια των φοιτητών.

Συνελεύσεις - Διαδηλώσεις - Καταλήψεις

Το σύστημα και οι κυβερνήσεις κάνουν ξεκάθαρο πόσο πολύ φοβούνται τα ξεσπάσματα της νεολαίας και, γι' αυτό άλλωστε, περνούν μέτρα καταστολής. Όσο κι αν επιχειρούν να πνίξουν τις αντιδράσεις, η νεολαία θα ξεσπάει ενάντια στην σαπίλα που βιώνει. Το είδαμε και μέσα από το φοιτητικό κίνημα ενάντια στον νόμο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Χιλιάδες φοιτητές μπήκαμε στα αμφιθέατρα μας για να συζητήσουμε και να οργανώσουμε τον αγώνα μας. Ωστόσο, ο κύκλος εκείνων των κινητοποιήσεων έκλεισε πρώτα και κύρια με την τηλεκαταστολή που έφερε η κυβέρνηση και τα τμήματα για να χτυπήσουν τον αγώνα μας και με τη σφραγίδα του ρεφορμισμού. Η προοπτική που παρουσίαζαν οι κυρίαρχες ρεφορμιστικές δυνάμεις δεν έδωσε τα απαραίτητα εφόδια στον φοιτητόκοσμο για να κάνει τον αγώνα κτήμα του. Ο αγώνας για δικαιώματα δεν είναι μια διαδικασία που απλώνεται και συμμαζεύεται ανάλογα με τη διάθεση των ρεφορμιστικών δυνάμεων που υποτάσσονται σε κυβερνήσεις και πρυτανικές αρχές. Η ανατροπή των μέτρων δεν θα γίνει με την βοήθεια από πρυτάνεις, διοικήσεις ή καθηγητές που βρίσκονται στο πλάι του συστήματος. Οι «διευκολύνσεις» που προτείνουν, όπως το να μην εφαρμοστούν οι διαγραφές σε όλους δεν αποτελούν την λύση, αλλά μία προσπάθεια να μας χρυσώσουν το χάπι και να περιορίσουν τις αντιδράσεις μας. Το φοιτητικό κίνημα όμως έχει δείξει πως μπορεί να κάνει ανατροπές, και αυτός είναι ο λόγος που οι κυβερνήσεις προσπαθούν να καταστείλουν τους αγώνες μας. Η μόνη λύση είναι η οργανωμένη πάλη των φοιτητών μέσα από τα δικά μας όργανα και τους δικούς μας αγώνες. Αυτό σημαίνει μαζικές Γενικές Συνελεύσεις, διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις και καταλήψεις. Τώρα είναι η ώρα να συγκροτηθούμε και να απαντήσουμε με επίγνωση των φίλων και των εχθρών μας. Δεν θα περιμένουμε σωτήρες, αλλά με την δική μας δύναμη θα ανατρέψουμε τους νόμους που τσακίζουν τα δικαιώματά μας. Δεν θα αφήσουμε κανέναν φοιτητή να διαγραφεί και κανένα πειθαρχικό να πραγματοποιηθεί. Θα υπερασπιστούμε το άσυλο αγώνων και θα το περιφρουρήσουμε από τα «σχέδια ασφαλείας» τους.

Στο στόχαστρο κάθε φωνή αντίστασης

Ειρήνη Σκοδράνη-Καραδέδου
(Φιλολογία ΑΠΘ)

Σε μια προσπάθεια καθολικής επιβολής της αξιολόγησης στα σχολεία, τον τελευταίο χρόνο οι πειθαρχικές διώξεις σε βάρος εκπαιδευτικών έχουν πολλαπλασιαστεί, φτάνοντας τις 2.500-3.000. Εκπαιδευτικοί διώκονται με το ερώτημα της δυνητικής αργίας γιατί εμπόδισαν τη διεξαγωγή του διαγωνισμού PISA στα σχολεία τους (Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης), επειδή οι μαθητές τους ζωγράρισαν το «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» (Ρία Παλαιστινίου), επειδή **εκτός υπηρεσίας (!)** έκαναν θεατρικό για την Παλαιστίνη (Έφη Λάζου), επειδή συζήτησαν για την έμφυλη βία (Λ. Κάσση), επειδή αιτήθηκαν σχολικό νοσηλεύτη ή δεύτερο τμήμα στο νηπιαγωγείο (Σ. Καφαλάκη, Τριανταφύλλου), **ακόμα και με την κατηγορία ότι ασχολούνται πολύ με τον συνδικαλισμό** (Κ. Τουλγαρίδης, ο οποίος κατηγορείται και για παραβίαση εχεμύθειας). Οι πειθαρχικές διώξεις αφορούν, όμως, όλο το δημόσιο. Γιατροί, νοσοκόμοι, υπάλληλοι του Υπ. Πολιτισμού κ.λπ. διώκονται για παραβίαση εχεμύθειας επειδή μίλησαν για εργατικά «ατυχήματα» και για ελλείψεις και προβλήματα στον χώρο δουλειάς τους.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα δίωξης εκπαιδευτικού αποτελεί η Χρύσα Χοτζόγλου, στην οποία έχει επιβληθεί η ποινή της δυνητικής αργίας με κατηγορίες όπως φωνασκίες και συμμετοχή σε κινητοποίηση. Για συμμετοχή στην ίδια κινητοποίηση διώκεται πειθαρχικά και ο Δημήτρης Χατζουλάκης. Αυτό που ενόχλησε στην πραγματικότητα ήταν η από κοινού κινητοποίηση με τους μαθητές και η επιτυχία αυτής. Η δίωξη και η δυνητική αργία της Χρύσας Χ. δεν είναι μια δίωξη για προσωπικούς λόγους, αλλά έχει χαρακτήρα καθαρά πειθαρχικό και τιμωρητικό, επιδιώκοντας να αποτελέσει παράδειγμα συνολικά για τον κλάδο των εκπαιδευτικών.

Λίγες μέρες πριν οι εκπαιδευτικοί επιστρέψουν στα σχολεία τους, ψηφίστηκε από την κυβέρνηση, σε συνέχεια όλων των νόμων που έχουν περάσει για την αξιολόγηση, **νέο νομοσχέδιο για το πειθαρχικό δίκαιο των δημόσιων υπαλλήλων.** Ο νόμος αυτός θα εφαρμοστεί από 1/1/2026 και έρχεται να κάνει ακόμα πιο ασφυκτικό το πλαίσιο συλλογικής διεκδίκησης των δικαιωμάτων των δημόσιων υπαλλήλων και να χτυπήσει

τη μονιμότητα στο δημόσιο, αποτελώντας έναν ιδιότυπο «στρατιωτικό νόμο». Θέτει την αξιολόγηση ως υπέρτατο καθήκον του δημόσιου υπαλλήλου και περιλαμβάνει 36 πειθαρχικά παραπτώματα, κάποια εκ των οποίων είναι:

-Η άρνηση ή παρεμπόδιση του υπαλλήλου στις διαδικασίες της αξιολόγησης την πρώτη φορά να επιφέρει μισθολογική ποινή και τη δεύτερη άμεση απόλυση

-Οριστική παύση-απόλυση για «άρνηση αναγνώρισης του Συντάγματος» και «έλλειψη αφοσίωσης στην Πατρίδα και τη Δημοκρατία»

-Κακόβουλη κριτική στην προϊσταμένη αρχή (δηλαδή το Υπ. Παιδείας)

-Ανάρμοστη για υπάλληλο συμπεριφορά εντός ή εκτός υπηρεσίας

-Παραβίαση εχεμύθειας

Η «αναξιοπρεπής» συμπεριφορά εντός ή εκτός υπηρεσίας μπορεί να σημαίνει από συμμετοχή σε μια συνέλευση μέχρι αφισοκόλληση ή συμμετοχή σε διαδήλωση, ενώ παραβίαση της εχεμύθειας σημαίνει ότι ο εκπαιδευτικός δεν μπορεί να απευθυνθεί ούτε καν στο σωματείο του, οπότε ουσιαστικά προωθείται η ατομική λύση. **Δηλαδή, ποινικοποιείται η δημοσιοποίηση της δίωξης και η αλληλεγγύη.** Άλλωστε, είδαμε τα προηγούμενα χρόνια και διώξεις εκπαιδευτικών για συμμετοχή σε κινητοποιήσεις ενάντια σε πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας και απεργιακές κινητοποιήσεις.

Στόχος όλων αυτών των μέτρων σε συνδυασμό με την αξιολόγηση είναι ο εκφοβισμός και η φίμωση κάθε φωνής αντίστασης στα σχολεία και τους χώρους δουλειάς. Παράλληλα, **τελικός αποδέκτης όλων αυτών είναι οι μαθητές,** καθώς οι εκπαιδευτικοί έρχονται καθημερινά σε επαφή με τη νεολαία. Ένας πειθαρχημένος και με σκυμμένο το κεφάλι εκπαιδευτικός διδάσκει στη νέα γενιά την υποταγή.

Αντίστοιχα, οι φοιτητές γινόμαστε αποδέκτες της ίδιας επίθεσης. Ο νόμος Κεραμέως προβλέπει, πέρα από το ταξικό ξεσκάρτισμα με τη διαγραφή στα ν+ν/2 χρόνια, διαγραφές για πειθαρχικούς λόγους. Ο νόμος Ζαχαράκη, που πέρασε μέσα στο καλοκαίρι και ενώ οι φοιτητές βρίσκονταν μακριά από τους φοιτητικούς συλλόγους και τις συλλογικές τους διαδικασίες, κάνει ακόμα πιο συγκεκριμένα τα πειθαρχικά παραπτώ-

ματα και τις ποινές τους. Η δυνητική αργία της Χρύσας Χοτζόγλου αντιστοιχεί στην αναστολή της φοιτητικής ιδιότητας, ενώ η κατηγορία της φωνασκίας στον ν. Ζαχαράκη περιγράφεται ως ηχορύπανση. Άλλες πράξεις άξιες απόδοσης πειθαρχικού είναι η αφισοκόλληση, η συμμετοχή σε κατάληψη, διαδήλωση, η ανακοίνωση σε ένα αμφιθέατρο, μέχρι και η υπόνοια για αντιγραφή σε εξεταστική.

Όπως και στους εργαζόμενους, έτσι και στους φοιτητές, οι νόμοι που ψηφίζονται δείχνουν την πρόθεση **αποστείρωσης των εργασιακών χώρων και των πανεπιστημίων από το στοιχείο του συνδικαλισμού, να χτυπήσουν κάθε δυνατότητα συλλογικής οργάνωσης.** Δείχνουν ότι **οι νόμοι ψηφίζονται για να εφαρμοστούν και όχι για να μείνουν στα χαρτιά.**

Η απάντηση σε όλα αυτά πρέπει να είναι μαζική. Πρέπει να αντισταθούμε στην τρομοκρατία που εξαπολύει το σύστημα ολόένα και εντονότερα. Και ο μόνος δρόμος για να διεκδικήσουμε και να κερδίσουμε τα δικαιώματά μας είναι **η συλλογική και οργανωμένη πάλη μέσω της συγκρότησης κοινού μετώπου μαθητών, φοιτητών, εκπαιδευτικών, εργαζομένων,** δηλαδή των στρωμάτων που είναι αποδέκτες της ίδιας επίθεσης. Ενός κοινού μετώπου κόντρα σε ρεφορμιστικές λογικές ανάθεσης του αγώνα μας, αλλά που θα διεκδικεί τα δικαιώματά του στον δρόμο. Ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση και τα πειθαρχικά πρέπει να οργανωθεί με μαζικές γενικές συνελεύσεις σε ΕΛΜΕ-ΣΕΠΕ με κατεύθυνση την απεργία και αίτημα την ανατροπή των νόμων. Πρωτοβουλίες και επιτροπές μπορούν να βοηθήσουν σε αυτήν την κατεύθυνση, όπως ήδη συμβαίνει με την **Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα ενάντια στις Συνδικαλιστικές Διώξεις και Απολύσεις** στην Αθήνα, η οποία έχει προχωρήσει σε συναυλίες οικονομικής ενίσχυσης, παρεμβάσεις, εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις.

Εθνικό Απολυτήριο: Όλο και περισσότεροι μαθητές εκτός εκπαίδευσης

Μ.Π.
(μαθήτρια Β' Λυκείου)

Το Υπουργείο συνεχίζει την επίθεση στους μαθητές και τη νεολαία, κάνοντας λόγο για το Εθνικό απολυτήριο, που έρχεται να αλλάξει ριζικά τον τρόπο εισαγωγής στο πανεπιστήμιο αλλά και την φοίτηση στο λύκειο. Σύμφωνα με την κυβέρνηση πρόκειται για μία αδιάβλητη διαδικασία που θα επιτρέψει μόνο σε όσους το «αξίζουν» να περάσουν στο πανεπιστήμιο και να τελειώσουν το λύκειο.

Πατώντας σε παλαιότερα μέτρα, έρχεται να αλλάξει εντελώς την καθημερινότητα των μαθητών και να εισάγει και νέα μέτρα όπως το πολλαπλό βιβλίο ως προϋπόθεση για το Εθνικό Απολυτήριο. Πλέον όλα τα θέματα των τελικών εξετάσεων του λυκείου θα προκύπτουν με κλήρωση από την τράπεζα θεμάτων η οποία θα συνοδεύεται από τον οδηγό βαθμολόγησης. Η αυξημένη δυσκολία των θεμάτων που κάθε χρόνο, από τότε που άρχισε να εφαρμόζεται η τράπεζα θεμάτων, αφήνει μετεξεταστέους πολλούς μαθητές, σε συνδυασμό με την έλλειψη της δυνατότητας που υπήρχε πριν -το 50% των θεμάτων να μπαίνει από τον καθηγητή- κάνουν τις εξετάσεις του Ιουνίου ακόμη πιο δύσκολες για τους μαθητές. Επιπλέον προβλέπεται και αναπροσαρμογή του προφορικού βαθμού με βάση το γραπτό όταν παρατηρείται διαφορά πάνω από 5 μονάδες, κάτι που σύμφωνα με το υπουργείο στοχεύει σε πιο «αντικειμενικές» βαθμολογίες. Επίσης, τα γραπτά των μαθητών δεν θα διορθώνονται μόνο από τους εκπαιδευτικούς που διδάσκουν το μάθημα αλλά και από ένα σώμα εξωτερικών επιλεγμένων βαθμολογητών που θα πραγματοποιεί αυστηρούς και δειγματοληπτικούς ελέγχους. Σοβαρό ενδεχόμενο αποτελεί και η προϋπόθεση κάποιας πιστοποίησης ξένης γλώσσας και πληροφορικής προκειμένου κάποιος να μπορεί να τελειώσει το λύκειο, χωρίς να αρκούν οι απανωτές εξετάσεις!

Όλα τα παραπάνω, παρουσιάζονται από το υπουργείο ως μία εξέλιξη θετική που στόχο έχει «δήθεν» να καταργηθούν σε βάθος χρόνου οι πανελληνίες ενώ στην πραγματικότητα υποβάλει τον μα-

θητή να περάσει από την διαδικασία των πανελληνίων όχι μία αλλά τρεις και τέσσερις φορές! Ο μέσος όρος του εθνικού απολυτηρίου θα προκύπτει από συνυπολογισμό των βαθμών και των τριών τάξεων του λυκείου με ειδικό συντελεστή ανά τάξη, όπου τον μικρότερο συντελεστή θα έχει η Πρώτη και τον μεγαλύτερο η Τρίτη Λυκείου. Δηλαδή οι μαθητές θα πρέπει να υποβληθούν τρεις φορές στη διαδικασία των πανελληνίων για να περάσουν το λύκειο (εξετάσεις σε 8 μαθήματα στην Α' και Β' Λυκείου και 4 στην Γ' Λυκείου) και μία ακόμα για να περάσουν στο πανεπιστήμιο! Ενώ για την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο απαιτείται ως βάση εισαγωγής το 10 στο εθνικό απολυτήριο. Τέλος παραχωρείται πλέον το δικαίωμα στα τμήματα των Πανεπιστημίων να ορίζουν τον αριθμό των εισακτέων που θα δεχτούν και με αυτόν τον τρόπο.

Η εφαρμογή του εθνικού απολυτηρίου έχει ως σκοπό να εξυπηρετήσει την γενικότερη κατεύθυνση του συστήματος για ένταση των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση. Θα έχει ως συνέπεια την ακόμη μεγαλύτερη εντατικοποίηση της σχολικής καθημερινότητας αφού οι μαθητές πλέον δεν θα έχουν χρόνο για τίποτα άλλο πέρα από το διάβασμα και το σχολείο. Και με τον περιορισμένο αριθμό απουσιών που πλέον υπάρχει δεν θα μπορούν να σηκώσουν κεφάλι. Ακόμη αποκλείει πλέον εντελώς τους μαθητές που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να καλύψουν φροντιστήρια -που θα είναι απαραίτητα ακόμη και από το γυμνάσιο πλέον!- όχι μόνο από το δικαίωμα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση αλλά και από την δυνατότητα να μπορούν να τελειώσουν το λύκειο. Το φαινόμενο της σχολικής διαρροής θα αυξηθεί ακόμα περισσότερο.

αφού οι μαθητές θα παρατούν το λύκειο ή απογοητευμένοι από το γυμνάσιο ακόμη θα καταφεύγουν στην μαθητεία και την εργασιακή εκμετάλλευση από τα δεκαπέντε τους. Ένα μέτρο που στοχεύει σε μία εκπαίδευση για λίγους και εκλεκτούς λίγους να τελειώνουν το λύκειο και ακόμη λιγότεροι να μπαίνουν στο πανεπιστήμιο, και όπου κανένας δεν θα τολμάει να σηκώσει κεφάλι!

Ενώ σχεδιάζεται η ψήφιση του νόμου για το εθνικό απολυτήριο ταυτόχρονα γίνονται βήματα για την εφαρμογή του IB (International Baccalaureate), προγράμματος προετοιμασίας για εισαγωγή σε μη κρατικά πανεπιστήμια στην Ελλάδα και πανεπιστήμια του εξωτερικού, που θα λειτουργεί παράλληλα με το πρόγραμμα του εθνικού απολυτηρίου που θα ακολουθούν οι μαθητές για να δώσουν εξετάσεις στα κρατικά πανεπιστήμια της Ελλάδας. Δημιουργώντας αντιθέσεις ανάμεσα μέσα στο ίδιο σχολείο, μεταξύ όσων έχουν την οικονομική δυνατότητα να σπουδάσουν στο εξωτερικό ή να πάνε σε κάποιο ιδιωτικό πανεπιστήμιο (χωρίς να χρειαστεί να δώσουν εξετάσεις) και σε όσους παλεύουν να περάσουν σε ένα δημόσιο πανεπιστήμιο.

Μας προορίζουν να γίνουμε μία γενιά που θα ζήσει χωρίς δικαιώματα και θα βιώσουμε την εκμετάλλευση. Που δεν θα μπορούμε να τελειώσουμε το πανεπιστήμιο και το λύκειο, που θα δουλεύουμε δεκατριώρα για να ζήσουμε, που θα βιώσουμε τον πόλεμο, που θα μάθουμε να σκύβουμε το κεφάλι και να μην αντιδράμε. Οι μαθητές έδειξαν όμως την χρονιά που πέρασε με την συμμετοχή τους σε διαδηλώσεις και καταλήψεις για τα Τέμπη και την Παλαιστήνη πως δεν τρομοκρατούνται, πως δεν μπορούν να χωρέσουν στον κόσμο τους και πως παρ' όλη την τρομοκρατία δεν θα σκύψουν το κεφάλι! Μέσα από τα συλλογικά τους όργανα, τις συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις μπορούν και πρέπει να διεκδικήσουν το δικαίωμα τους στην δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλους χωρίς ταξικούς φραγμούς, και θα το κάνουν γιατί ο δρόμος του αγώνα είναι ο μόνος που έχουν!

Το χρονικό της αντεκπαιδευτικής πολιτικής και των νικηφόρων αγώνων

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ
Κωνσταντία Μαλακοπούλου
(Αρχιτεκτονική ΔΠΘ)

Οι ψηφισμένοι νόμοι Κεραμέως-Ζαχαράκη φέρνουν στα πανεπιστήμια το μέτρο των διαγραφών, αφενός για όσους φοιτητές έχουν περάσει τα $v+v/2$ χρόνια στις σπουδές τους, και αφετέρου ως πειθαρχική ποινή, χτυπώντας πρώτα όσους τολμούν να αντιδράσουν στο τσάκισμα των δικαιωμάτων. Ως αποτέλεσμα, σε πρώτη φάση απειλούν όλους τους φοιτητές που θα φαίνονται «απειθαρχοί» στα μάτια του συστήματος. Οι νόμοι εγκαθιστούν στις σχολές συστήματα ασφαλείας και παρακολούθησης που μόνο τρομοκρατία και καταστολή εμπεριέχουν για τους φοιτητές, παρά την «ασφάλεια» που πλασάρει το Υπουργείο. Στόχευση είναι η μετατροπή των πανεπιστημίων σε χώρους αποστειρωμένους, χωρίς πολιτικές και οποιεσδήποτε άλλες δράσεις. Θέλουν τους φοιτητές πειθήνιους στο πρόγραμμα που τους επιβάλλεται, να ασχολούνται δηλαδή εξ' ολοκλήρου με τα «ακαδημαϊκά» της σχολής τους, να κάνουν στην άκρη οτιδήποτε άλλο, από την καθημερινή κοινωνικοποίηση μέχρι και την πολιτική δράση. Η σύσταση πειθαρχικών συμβουλίων με φοιτητές εκπροσώπους σε αυτά, η μείωση των πτυχιακών εξεταστικών, οι διαγραφές, η εντατικοποίηση των προγραμμάτων σπουδών κάθε χρόνο και η χειροτέρευση των όρων για βιώσιμες σπουδές, είναι μέτρα που προσπαθούσαν να φέρουν σχεδόν μια 50ετία πριν(!). Τα παραπάνω είναι χρόνιας πόθος του συστήματος και των κυβερνήσεών του και, όπως θα δούμε στην συνέχεια, το μαζικό φοιτητικό κίνημα έχει μπορέσει στο παρελθόν να φέρει την ανατροπή και με ένα κύμα από μαζικές συνελεύσεις, κατάληψεις, διαδηλώσεις, να συγκροτήσει και να πολιτικοποιήσει ένα μεγάλο μέρος φοιτητών σε γρήγορους πολιτικούς ρυθμούς.

Δυνάμεις της υπολόιπης αριστεράς δείχνουν την ανεμπιστοσύνη τους στην δυνατότητα των φοιτητών να αναπτύξουν φοιτητικό κίνημα ικανό να ανατρέψει τους νόμους που περνάνε και να διεκδικήσει δημόσια-δωρεάν εκπαίδευση για όλους. Αποπροσανατολίζει τον φοιτητόκοσμο από την κατεύθυνση του μαζικού οργανωμένου αγώνα και θέτει απήματα που μόνο διεκδικητικά χαρακτηριστικά δεν έχουν, άρα ούτε και νίκες μπορούν να φέρουν.

Μέσα από τις συνεντεύξεις θα δούμε τις προσπάθειες των κυβερνήσεων ανά τα χρόνια για ολομέτωπη επίθεση στο δικαίωμα στις σπουδές, αλλά και τα αποτελέσματα των αγώνων που κλιμακώθηκαν στις συγκεκριμένες περιόδους.

Συνέντευξη για το κίνημα ενάντια στον νόμο 815 την περίοδο 1978-1979

Με την Μαρία Λάμπρου

«Την περίοδο του κινήματος ενάντια στον ν.815 ήμουν πρωτοετής φοιτήτρια στην Νομική του ΔΠΘ στην Κομοτηνή και συμμετείχα στην παράταξη της ΠΠΣΠ.»

Έναυσμα: «Μαρία θέλουμε ξεκινώντας να μας πεις ποια ήταν τα βασικά στοιχεία του νόμου που περνούσε»

ΜΛ: «Η κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Καραμανλή προσπαθούσε να προσαρμόσει την τριτοβάθμια εκπαίδευση και το Πανεπιστήμιο στις νέες απαιτήσεις των μονοπωλίων και σε σχέση με την ένταξη στην τότε ΕΟΚ. Παράλληλα ήθελε να επιβάλλει την κυριαρχία της σ' ένα χώρο όπου μετά τη μεταπολίτευση ήταν ιδιαίτερα ευαίσθητος στον πολιτικοκοινωνικό προβληματισμό. Μέσα στο καλοκαίρι, στις 29/8/1978, ψηφίζεται ο ν.815, νόμος – πλαίσιο για τα ΑΕΙ που προωθούσε αφορητή εντατικοποίηση των σπουδών, ένα σύστημα εξεταστικών ιδιαίτερα αυστηρό, ένα κλίμα αυταρχισμού στις σχολές. Συγκεκριμένα προέβλεπε περιορισμό των εξεταστικών περιόδων από 3 σε 2, των πτυχιακών από 4 σε 3, κατάργηση μεταφοράς μαθημάτων, πειθαρχικά συμβούλια, επιβολή ανώτατου ορίου σπουδών $v+v/2$, διαγραφές δηλ. φοιτητών.»

Ε: «Πώς οργανώθηκαν οι κινητοποιήσεις και ποια ήταν η διάρκεια τους»

ΜΛ: «Μετά την ψήφιση του νόμου και με την έναρξη της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς η κυβέρνηση ήταν αποφασισμένη να προχωρήσει στην εφαρμογή του 815. Παρά τους έξυπνους ελιγμούς της, όπως σταδιακή εφαρμογή του νόμου, εύκολα θέματα σε κάποιες σχολές στη β' περίοδο, η βασική της γραμμή ήταν η προώθηση και η εφαρμογή του 815. Έτσι ο Σεπτέμβρης βρίσκει τους φοιτητές του Α' έτους να δέχονται πρώτοι την επίθεση της κυβέρνησης να εφαρμόσει τα εξεταστικά του 815. Οι πρώτες ανησυχίες άρχισαν να διατυπώνονται όπως και να εκφράζονται οι πρώτες σκέψεις για την αντιμετώπιση της κατάστασης όπου φαινόταν εξαιρετικά δύσκολη γιατί οι πάντες αδρανούσαν και δικαιολογούνταν ότι «τώρα οι φοιτητές διαβάζουν», «τώρα δίνουν εξετάσεις», και στη χειρότερη «τώρα δε γίνεται τίποτα». Σ' αυτές τις συνθήκες αρχές Σεπτεμβρη η ΠΠΣΠ προωθεί την αποχή των Α' ετών από τη β' περίοδο στο βαθμό που δεν δίνονταν εγγυήσεις για την γ' περίοδο. Με πρωτοβουλία της συγκαλούνται σε αρκετές σχολές συνελεύσεις Α' ετών. Συνολικά παίρνουν μέρος πάνω από 1500 Α' ετείς σ' αυτές και αρχίζει να ζυμώνεται πλατιά το ζήτημα της αντιμετώπισης του νόμου. Αρχίζουν οι πρώτες κινητοποιήσεις. Στη Θεολογία στα μέσα Σεπτεμβρη 600 φοιτητές του Πολυτεχνείου απαιτούν ένα μήνα β' περίοδο, ενώ ο 815 προέβλεπε 15 μέρες. Πάλι στη Θεολογία έγινε κατάληψη έδρας στην Κτηνιατρική και έγινε πόλος συσπέρωσης του φ.κ. Τον Σεπτέμβριο η συνέλευση του Α' έτους Χη-

μικού Αθήνας αποφασίζει κατάληψη της έδρας του Χατζηγιάννου. Οι καθηγητές υποχωρούν. Αρχές Οκτώβρη στη Θεολογία γίνεται πορεία 1000 φοιτητών σαν απάντηση στην ποινική δίωξη του ΔΣ της Κτηνιατρικής για την κατάληψη της έδρας το Σεπτέμβριο. Αποτέλεσμα της έντονης δραστηριότητας της ΠΠΣΠ και άλλων δημοκρατών γίνεται τον Νοέμβριο στη Θεολογία πορεία 12000 φοιτητών. Η θρυσάλιδα των εξελίξεων πυροδοτήθηκε κόντρα στις ρεφορμιστικές λογικές και στην ηττοπάθεια, κόντρα στην επίθεση της κυβέρνησης που χρησιμοποίησε όλα τα μέσα, λοκ άουτ, επιθέσεις ΜΑΤ, μαζικές συλλήψεις, δίκες. Στις 3/1/1980 η κυβέρνηση Καραμανλή αναγκάζεται να αναστείλει την εφαρμογή του 815 και να εξαγγείλει τη σύσταση επιτροπών για νέο νόμο πλαίσιο.»

Ε: «Ποια ήταν τα βασικά απήματα του κινήματος και ποιά από αυτά κερδήθηκαν»

ΜΛ: «Με την ψήφιση του νόμου τον Αύγουστο του 1978 υπήρξε ένα μούδιασμα που το επέτεινε η στάση των ρεφορμιστικών δυνάμεων. Η στάση της πλειοψηφίας του ΚΣ της ΕΦΕΕ που συγκροτούνταν από ΚΝΕ, ΠΑΣΠ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ, ΔΑΠ ήταν παραλυτική. Χαρακτηριστική η άρνησή της να μετατραπεί σε διαδήλωση η συγκέντρωση της ημέρας της ψήφισης του νόμου στη Βουλή στις 29/8/78. Οι επιπτώσεις του νόμου φάνηκαν αμέσως και αναδείχθηκε η αναγκαιότητα απάντησης. Μιας απάντησης που έπρεπε να δοθεί όχι μέσω αντιπροσώπων (ΔΣ) αλλά με την ενεργητική συμμετοχή των φοιτητών και ενάντια σε λογικές υποχώρησης και συμβιβασμού. Μιας απάντησης που θα αντιστέκεται στην επίθεση, θα διεκδικεί, θα οργανώνει, θα οδηγεί στη νίκη. Και η απάντηση δόθηκε και ήταν νικηφόρα.»

Ε: «Ποια ήταν τα βασικά συμπεράσματα του αγώνα που δόθηκε»

ΜΛ: «Το συμπέρασμα που προκύπτει από τη νίκη του φ.κ. αναφορικά με τον 815 είναι ότι κανένας αγώνας δεν μπορεί να είναι νικηφόρος χωρίς την ενεργητική συμμετοχή του υποκειμένου.

Δεύτερον, η γραμμή οικοδόμησης του αγώνα ενάντια στον 815. Αυτό δεν ήταν εύκολη διαδικασία, ήταν αργή και βασανιστική αλλά αποφασιστικής σημασίας γιατί απαίτούσε το ξεκαθάρισμα λογαριασμών με τον ρεφορμισμό. Και η ήττα του και το γεγονός ότι η πρωτοβουλία των κινήσεων ήταν στα χέρια του αγωνιστικού φ.κ. οδήγησε τη μάχη σε νικηφόρα έκβαση.

Τρίτον, το φ.κ που αναπτύχθηκε για την κατάργηση του 815 είχε έντονα πολιτικά χαρακτηριστικά που προέρχονταν από την αντιπαράθεσή του στην κυβερνητική πολιτική και παράλληλα από την αντιπαράθεσή του στο ρεφορμισμό και αυτό, άσχετα με το βάθος και τη συνειδητότητα αυτής της αντιπαράθεσης, ήταν όπλο στα χέρια του.

Τέταρτο, η κυβέρνηση υποχωρεί όταν το μαζικό κίνημα έχει τη δύναμη να την αναγκάζει να υποχωρεί, όταν δηλαδή είναι σε θέση να αλλάζει τους συσχετισμούς.»

Συνέντευξη για το κίνημα ενάντια στον νόμο Αρσένη την περίοδο 1990-1991

Με την Θάλεια Γκόντα

«Την περίοδο των κινητοποιήσεων σπούδαζα στο Τμήμα Αρχαιολογίας και Βιβλιοθηκονομίας, στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο, στην Κέρκυρα και συμμετείχα στις Αγωνιστικές Κινήσεις.»

Ε: «Θάλεια ποια ήταν τα βασικά στοιχεία του νόμου που περνούσε;»

ΘΓ: «Ο νόμος 2525/1997 ή γνωστότερος ως «Νόμος Αρσένη» από τον τότε Υπουργό Παιδείας του ΠΑΣΟΚ (επί Σημίτη) πολλαπλασίαζε τον αριθμό των εξεταζόμενων μαθημάτων για την εισαγωγή στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, μετατρέποντας έτσι το λύκειο σε ένα απέραντο εξεταστικό κέντρο.

Επίσης, επέβαλε την αποσύνδεση των πτυχίων από τα επαγγελματικά δικαιώματα, καταργώντας την Επετηρίδα, στην οποία εγγράφονταν οι απόφοιτοι των σχολών και διορίζονταν με σειρά προτεραιότητας και αντικαθιστώντας την με διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Τέλος, περιλάμβανε διατάξεις για αξιολόγηση της εργασίας των εκπαιδευτικών και άλλες ρυθμίσεις για το σύνολο των βαθμίδων της εκπαίδευσης. Ο νόμος Αρσένη τα επόμενα χρόνια πλαισιώθηκε και από άλλους νόμους (π.χ. Ν.2640/1998) και διατάγματα που έβαζαν τη συνολική λογική της αστικής τάξης για ολόκληρη την εκπαίδευση.»

Ε: «Πώς οργανώθηκαν οι φοιτητικές και οι μαθητικές κινητοποιήσεις και πόσο διήρκεσαν;»

ΘΓ: «Τον Ιούνιο του 1998 διοργανώνεται ο πρώτος διαγωνισμός για τον διορισμό των εκπαιδευτικών. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί, αναπληρωτές και μόνιμοι, φοιτητές και εργαζόμενοι, συμμετέχουν επί 6 ημέρες σε αποκλεισμό των εξεταστικών κέντρων σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και σε όποιες πόλεις διεξάγεται ο διαγωνισμός, διαδηλώνοντας με μαχητικότητα και πρωτοφανή αποφασιστικότητα. Έξω από τα εξεταστικά ξεσπάει πραγματικός πόλεμος με κρατική καταστολή, παρακρατική βία και μαζικές συλλήψεις. Τότε και στο κίνημα αλληλεγγύης προς τους συλληφθέντες, εκατοντάδες διαδηλωτές υφίστανται τραυματισμούς, εκ των οποίων ένας από σφαίρα αστυνομικού και ένας πολύ σοβαρά με εγκεφαλική κάκωση από επίθεση της Χρυσής Αυγής.

Τον Νοέμβριο του 1998 ξεσπά ένα κύμα μαθητικών καταλήψεων και μαζικών διαδηλώσεων που διήρκεσε μέχρι τον Γενάρη του 1999 και που ξεπέρασε σε μαζικότητα τις μαθητικές καταλήψεις του '90-91. Από κοντά και οι φοιτητές έδωσαν τη μάχη ενάντια στο νόμο Αρσένη και την αποσύνδεση των πτυχίων από τα επαγγελματικά δικαιώματα που αυτός προέβλεπε με καταλήψεις στις σχολές και μαζικά συλλαλητήρια σε κάθε πόλη. Όλη η λασπολογία στα ΜΜΕ, οι ομάδες «αγανακτισμένων γονιών» και η κρατική καταστολή δεν στάθηκαν ικανές να αποτρέψουν τη ανάπτυξη του αγώνα.

Για δύο περίπου χρόνια, από το 1997 ως και

το 1999, το κίνημα έδωσε αυτές και πολλές άλλες μικρότερες μάχες για την ανατροπή του νόμου.»

Ε: «Ποια ήταν τα αιτήματα του κινήματος και ποια από αυτά κερδήθηκαν;»

ΘΓ: «Το βασικό αίτημα των κινημάτων που αναπτύχθηκαν ήταν το «Κάτω ο Νόμος», παρ' όλες τις προσπάθειες των ρεφορμιστικών δυνάμεων να αφοπλίσουν το κίνημα, προβάλλοντας εναλλακτικές διατυπώσεις όπως το να μείνει ο νόμος στα χαρτιά ή να παγώσει π.χ. για έναν χρόνο. Τέτοιοι «φιλοι» του κινήματος επιχείρησαν μέχρι και να κλείσουν τις κινητοποιήσεις αντιπθέμενοι στις καταλήψεις και ζητώντας συνεννόηση και διάλογο με τον Υπουργό.

Τα Προγράμματα Σπουδών στα Πανεπιστήμια με δίδακτρα και χωρίς εισαγωγή από τις πανελλαδικές εξετάσεις που θέσπιζε ο νόμος, λειτούργησαν για λίγο διάστημα και σύντομα καταργήθηκαν.

Ο διαγωνισμός του '98 επιβλήθηκε με την κρατική βία, προσπέρασε πλήθος παρατυπιών και χαρακτηρίστηκε από εξαιρετικά χαμηλή συμμετοχή σε αρκετούς κλάδους. Ωστόσο, το Υπουργείο Παιδείας τα επόμενα χρόνια αναγκάστηκε να διορίσει χιλιάδες αδιόριστους δασκάλους και καθηγητές μέσα από την Επετηρίδα και σχεδόν όλους όσους δούλευαν για χρόνια ως αναπληρωτές.

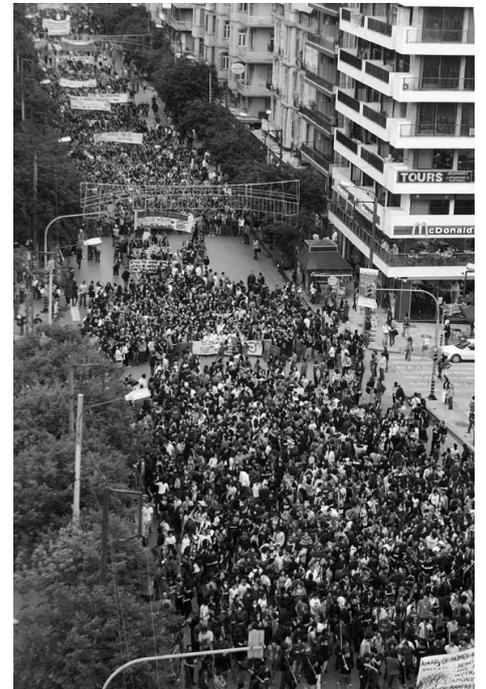
Τα όνειρα της αστικής τάξης για πλήρη αποσύνδεση των επαγγελματικών δικαιωμάτων από τα πτυχία δεν ευοδώθηκαν και σε καμία περίπτωση η μεταρρύθμιση δεν υλοποιήθηκε στο σύνολό της εξαιτίας του μακροχρόνιου αγώνα όλων των ομάδων της εκπαίδευσης (δάσκαλοι, καθηγητές, φοιτητές, μαθητές, γονείς).»

Ε: «Ποια ήταν τα βασικά συμπεράσματα του αγώνα που δόθηκε;»

ΘΓ: «Μιλώντας προσωπικά, ο αγώνας του 1997-1999 ήταν μεγάλο σχολείο. Από το να διδαχθούμε πώς να συνδικαλιζόμαστε, τι σημαίνει συνέλευση, τι πλαίσιο αγώνα, τι απαρτία. Ποιοι είναι οι φίλοι, ποιοι οι «φιλοι» και ποιοι οι εχθροί του κινήματος. Πώς αλλάζουν οι συνειδήσεις στο δρόμο, μέσα από τον αγώνα και τη δράση. Πώς οι αντικειμενικές συνθήκες ωθούν τον κόσμο στον δρόμο και καμία καταστολή ή πλύση εγκεφάλου δεν μπορεί αυτό να το εμποδίσει. Πώς η δύναμη των μαζών είναι τέτοια που μπορεί με πολιτικοποίηση, με οργάνωση, με μαχητικότητα και αποφασιστικότητα να νικήσει.

Μιλώντας συνολικά, η επίθεση της αστικής τάξης και η προσπάθεια να επιβάλλει μια πιο ταξική εκπαίδευση δεν είχε το προχώρημα που υπολόγιζε, πράγμα που αποτυπώθηκε π.χ. στην αναδίπλωση με τον επόμενο Υπουργό Παιδείας, Π. Ευθυμίου, όταν επανήλθαν μια σειρά καταργημένων δικαιωμάτων όπως π.χ. οι εξετάσεις του Σεπτεμβρίου για τους μαθητές που δεν προκρίθηκαν την προηγούμενη χρονιά. Από την άλλη, μπήκαν οι βάσεις για «μεταρρυθ-

μίσεις» που βλέπουμε να υλοποιούνται τώρα, όπως τα δίδακτρα στην τριτοβάθμια ή άλλες που πήραν δεκαετίες για να υλοποιηθούν, π.χ. το διαρκές κινήγι προσόντων και πιστοποιητικών που προέρχεται από την υποβάθμιση των πτυχίων. Στα δικά μου κπάτια, όπως διαβάζω την πάλη των τάξεων, το γεγονός ότι η επίθεση σταμάτησε σε ένα σωρό μέτωπα ή αναγκάστηκε να προχωρήσει με αργούς ρυθμούς, και σχεδόν τρεις δεκαετίες μετά πλευρές της τότε μεταρρύθμισης ακόμα δεν έχουν πραγματοποιηθεί, είναι μεγάλη επιτυχία.»

Ε: «Φτάνοντας στο τέλος της συνέντευξης, υπάρχει κάποιο ιδιαίτερο ζήτημα που θέλεις να αναφέρεις;»

ΘΓ: «Ο αγώνας έξω από τα εξεταστικά κέντρα διέλυσε τις αυταπάτες χιλιάδων ανθρώπων για το τι είναι το κράτος και οι μηχανισμοί καταστολής του. Δεν θα ξεχάσω πως οι εκπαιδευτικοί τις πρώτες ημέρες προσπαθούσαν να συνομιλήσουν με τους αστυνομικούς για να τους πείσουν για το δίκιο του αγώνα τους λέγοντας «μα εμείς δεν είμαστε εχθροί σας, τα παιδιά σας διδάσκουμε» και πως μετά την πρώτη επίθεση των «δυνάμεων της τάξης», μάθαμε να κάνουμε αλυσίδες, να μην τους γυρνάμε την πλάτη και να είμαστε πάντοτε σε ετοιμότητα.

Δεν θα ξεχάσω την αίσθηση παντοδυναμίας και ενθουσιασμού, ενώ τρέχαμε από συνέλευση σε διαδήλωση, από κατάληψη σε συνεντεύξεις στα ΜΜΕ, από τη σχολή στα σχολεία, και ενδιάμεσα να διαβάζουμε πιο πολύ από ποτέ σπιδήποτε έπεφτε στα χέρια μας: εφημερίδες και ειδήσεις, κλασικά κείμενα μαρξιστικής σκέψης, τα πλαίσια αγώνα των διπλανών σχολών, τις δηλώσεις όλων των πολιτικών δυνάμεων και των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Ήταν η πιο έντονη περίοδος της ζωής μου, όπου όλα χωρούσαν και όλα ήταν δυνατά.»

Συνέντευξη για το κίνημα ενάντια στον νόμο Γιαννάκου και στην αναθεώρηση του άρθρου '16 το 2006-2007

Με τον Θοδωρή Δελόγκο
«Την περίοδο των κινητοποιήσεων του 2006-2007 ήμουν στη σχολή των Πολιτικών Μηχανικών του ΑΠΘ στη Θεσσαλονίκη και η πολιτική - συνδικαλιστική μου δράση ήταν μέσα από το σχήμα των Αγωνιστικών Κινήσεων.»

Ε: «Θοδωρή θα θέλαμε για αρχή να μας πεις ποια ήταν τα βασικά στοιχεία του νόμου που περνούσε»

ΘΔ: «Ο νόμος πλαίσιο της τότε υπουργού παιδείας της Νέας Δημοκρατίας Μαριέττας Γιαννάκου προωθούσε αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση οι οποίες άλλαζαν άρδην το τοπίο για τους φοιτητές σε ΑΕΙ & ΤΕΙ.

«Ο νόμος πλαίσιο άγγιζε την εκπαιδευτική διαδικασία και σε πιο άμεσα για τους φοιτητές και σπουδαστές ζητήματα. Το δωρεάν βιβλίο έμπαινε στο στόχαστρο μέσω του πολλαπλού συγγράμματος. Επίσης, έμπαινε για πρώτη φορά ανώτατο όριο φοίτησης στα ν+2 έτη, μετά το οποίο θα διαγράφονταν οι φοιτητές από τις σχολές, όταν ο μέσος όρος αποφοίτησης ήταν ήδη μεγαλύτερος! Μία άλλη πλευρά του νόμου ήταν ο κατακερματισμός των πτυχίων ο οποίος έμπαινε έμμεσα με τη θέσπιση των πιστωτικών μονάδων. Τέλος, το άσυλο ήταν και αυτό στο στόχαστρο, με τη θέσπιση της πανεπιστημιακής αστυνομίας. Στο ξεδίπλωμα της επίθεσης ακολούθησε το 2007 η προσπάθεια για την αναθεώρηση του άρθρου 16 και η προσπάθεια να ανοίξει ο δρόμος για την αναγνώριση των κολεγίων και γενικότερα των ιδιωτικών ιδρυμάτων.»

Ε: «Πώς οργανώθηκαν οι κινητοποιήσεις και πόσο διήρκεσαν;»

ΘΔ: «Οι Φοιτητικοί Σύλλογοι και οι Γενικές Συνελεύσεις που πραγματοποιήθηκαν σε αυτούς, ήταν τα βασικά εργαλεία πάλης με τα οποία οργανώθηκε και αναπτύχθηκε ο αγώνας αυτός της νεολαίας στις δύο φάσεις του, δηλαδή το Μάη-Ιούνιο του 2006 και το Γενάρη-Μάρτη του 2007.

Την περίοδο εκείνη στη Γαλλία οι φοιτητές πάλευαν ενάντια στο CPE & οι εκπαιδευτικοί εξεγείρονταν στην Οαχάκα (Μεξικό). Εικόνες που σε συνδυασμό με τις αιχμές του νομοσχεδίου δημιούργησαν συσσωρευμένη οργή στη νεολαία.

Οι συνελεύσεις που ως τότε ήταν μονοπώλιο των ΔΑΠ-ΠΑΣΠ ή και σε κάποιες σχολές των ΠΚΣ-ΕΑΑΚ μαζικοποιήθηκαν σε τέτοιο βαθμό που οι αποφάσεις για κατάληψη και συμμετοχή σε πορεία δεν

άφηναν κανένα περιθώριο για αμφισβήτηση. Τα πλαίσια που υπερψηφίζονταν ήταν αυτά που εξέφραζαν αυτές τις διαιρέσεις και η αποφασιστικότητα του κόσμου να κινηθεί έβαλε στις άκρη λογικές για το "τι παιδεία θέλουμε", "Ενιαία Ανώτατη" ή "Ενιαία Πανεπιστημιακή" που έμπαιναν ως τότε τροχοπέδη στην ανάπτυξη κινήματος. Ζωτικής σημασίας για τη διάρκεια και τη μαζικότητα ήταν τα συντονιστικά των καταλήψεων τα οποία συνεδρίαζαν τακτικά, τα συντονιστικά πόλεων και τα αντίστοιχα πανελλαδικά. Όσο πιο ανοιχτές ήταν αυτές οι διαδικασίες, τόσο περισσότερος (ανένταχτος) κόσμος συμμετείχε και τόσο περισσότερα πράγματα γίνονταν. Από την οργάνωση πολιτιστικών εκδηλώσεων μέχρι εξωστρεφών δράσεων στην πόλη, γενικά υπήρξε μια αξιοσημείωτη ενεργή συμμετοχή κόσμου η οποία είχε συγκροτηθεί γύρω από το αίτημα για την ανατροπή του νόμου πλαίσιο.»

Ε: «Ποια ήταν τα βασικά αιτήματα του κινήματος και ποια από αυτά κερδήθηκαν;»

ΘΔ: «Μέσα από την άρνηση στις αιχμές που έφερνε ο νόμος πλαίσιο αλλά και η αναθεώρηση του άρθρου 16, ήταν ξεκάθαρο το αίτημα για ανατροπή του νόμου πλαίσιο και του όχι στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Και τα δύο γράφτηκαν σε δεκάδες πανό συλλόγων, σε συνθήματα και σε εκατοντάδες πλαίσια συνελεύσεων ανά τη χώρα.

Σε πρώτη φάση μετά το ξέσπασμα των καταλήψεων του Μάη-Ιούνιο, η κυβέρνηση πάγωσε το νόμο πλαίσιο για να τον ξαναφέρει, βέβαια, την επόμενη χρονιά πιο "στρογγυλεμένο" (πχ 2ν αντί ν+2). Το Γενάρη-Μάρτη το πεισματάρικο και δυναμικό κίνημα των καταλήψεων ματαίωσε την αναθεώρηση του άρθρου 16. Το ΠΑΣΟΚ επί προεδρίας Γιώργου Παπανδρέου, έκανε πίσω από την αρχική του πρόθεση να ψηφίσει στην

αναθεώρηση του άρθρου 16 και ο λόγος ήταν η πίεση που δέχθηκε.»

Ε: «Ποια ήταν τα βασικά συμπεράσματα του αγώνα που δόθηκε;»

ΘΔ: «Ερώτημα μπροστά στο οποίο συχνά βρισκόμαστε είναι το κατά πόσο οι αγώνες μπορούν να έχουν αποτέλεσμα και στην τελική κατά πόσο μπορούν να νικήσουν. Με βάση το πώς εξελίχθηκε ο Μάης-Ιούνιο και την φανερό υποχώρηση της κυβέρνησης στο να πάρει πίσω το νόμο, αυτό φάνηκε στα μάτια του κόσμου ως μία νίκη. Και ήταν νίκη γιατί αν δεν δινόταν η μάχη αυτή, η ψήφιση του νόμου ήταν σχεδόν σίγουρη. Η παρακαταθήκη αυτή λειτούργησε καταλυτικά στο να ξεκινήσει η δεύτερη φάση σε μια επίσης δύσκολη συγκυρία, η οποία κατάφερε να ματαιώσει την επικείμενη αναθεώρηση του άρθρου 16. Επομένως ένα συμπέρασμα είναι ότι οι αγώνες μπορούν και στο σήμερα να έχουν θετικά αποτελέσματα και νίκες και αυτή είναι η διαδικασία μέσα από την οποία ο κόσμος θα εμπιστευτεί τη συλλογική πάλη.»

Ε: «Κλείνοντας, υπάρχει κάποιο στιγμιότυπο των κινητοποιήσεων που θέλεις να αναφέρεις;»

ΘΔ: «Πριν ξεκινήσουν οι καταλήψεις, ως Αγωνιστικές Κινήσεις μαζί με άλλες δυνάμεις (εκτός ΕΑΑΚ-ΠΚΣ) τόσο πριν το Μάη-Ιούνιο όσο και πριν την αναθεώρηση του άρθρου 16 είχαμε πάρει πρωτοβουλίες κοινής δράσης μέσα στις σχολές για να θέσουμε την αναγκαιότητα της ανατροπής της επίθεσης και αυτό πιστεύω ότι έβαλε ένα μικρό λιθαράκι σε αυτό που ακολούθησε. Τέλος ως στιγμιότυπο θα ήθελα να αναφέρω το 18ωρο(!) συντονιστικό πόλης στη Θεσσαλονίκη, όπου ως επίδικό του είχε το αν θα γίνει μόνο πανελλαδική πορεία ή αν θα γίνει πορεία και τοπικά. Η λύση των δύο πορειών έδωσε τη δυνατότητα να κατεβούν στην Θεσσαλονίκη πάνω από 10000 κόσμου!»

Η νεολαία αυτού του κόσμου αναζητά έναν άλλον να την χωρά...

Νίκος Γιαννόπουλος, ΗΜΤΥ Πάτρας
Μάγδα Πολύζου, Βιολογικό Πάτρας

Η κρίση του καπιταλισμού – ιμπεριαλισμού γεννά ξεσπάσματα

Το σύστημα της εκμετάλλευσης περνάει μία άνευ προηγουμένου κρίση αναπαραγωγής. Και αν αυτό σημαίνει πρόβλημα για το σύστημα, εύκολα συμπεραίνουμε ότι σημαίνει και καταστροφή για τους λαούς όλου του κόσμου. Οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται, η αντιπαράθεση για τις παγκόσμιες σφαίρες επιρροής παίρνει εξωφρενικούς ρυθμούς και ένοπλη μορφή. Στο έδαφος αυτό, εντείνεται ολομέτωπα η επίθεση στους λαούς, είτε με την όξυνση της επιθετικότητας του ιμπεριαλισμού, όπως στην περίπτωση της Παλαιστίνης, είτε μέσω της εξαθλίωσης της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας από το κεφάλαιο. Η νεολαία, το ιδιαίτερο αυτό κομμάτι του λαού, βιώνει το σύνολο των πτυχών της επίθεσης του συστήματος ενώ ταυτόχρονα προσπαθούν να την μάθουν να ζει χωρίς προοπτική. Παρά την εμμονική προσπάθεια του συστήματος να παρουσιάσει τη νεολαία ως αμέτοχη, αποξενωμένη και αδιάφορη, η υλική πραγματικότητα που το ίδιο γεννά, οδηγεί σε ξεσπάσματα. Σε αυτά τα ξεσπάσματα η συμμετοχή της νεολαίας είναι καθοριστική. Τη στιγμή που οι ιμπεριαλιστές ματώνουν την παγκόσμια σκακιέρα, οι λαοί ανιχνεύουν τις δυνατότητες αντίστασής τους, ξεγείρονται και οι νέοι και οι νέες αποτελούν μαζικό και καθοριστικό τμήμα των κινημάτων και των εξεγέρσεων στον κόσμο.

Γνωρίζουμε καλά και η ιστορία αποδεικνύει, πως καθοδηγητική δύναμη στις κοινωνικές επαναστάσεις για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος είναι η εργατική τάξη. Αυτή η τάξη που δεν κατέχει τα μέσα παραγωγής, αλλά παράγει τον πλούτο και βιώνει τη ρίζα της εκμετάλλευσης του καπιταλιστικού συστήματος, την υφαντική της υπεραξίας που παράγεται από την εργασία της. Είναι η μόνη τάξη που βρίσκεται σε απόλυτη και απαρτέγκλιτη αντιπαράθεση με την αστική τάξη. Τότε ποιός ο ρόλος της νεολαίας;

Για την καθοριστική συμβολή της νεολαίας στα κινήματα!

Η νεολαία, ιστορικά έχει υπάρξει ο πυροδότης πολλών μαζικών κινημάτων, έχει βγει στην πρώτη γραμμή της μάχης και έχει μπορέσει με τη δημιουργικότητα και την αποφασιστικότητά της να προκαλέσει εξελίξεις. Πολλές φορές μάλιστα, οι νέοι ήταν αυτοί που κάλεσαν σε γενικό ξεσηκωμό τον λαό και την εργατική τάξη. Η κατάληψη του Πολυτεχνείου το '73 στην οποία οι φοιτητές φώναζαν Ανεξαρτησία-Λευτεριά-Λαοκρατία αγκαλιάστηκε από την πανεργατική απεργία και έβαλε φωτιά στα σχέδια της Χούντας και των Αμερικάνων. Στο γαλλικό Μάη του '68, που οι απεργίες των Γάλλων εργατών ήρθαν μετά τη μαζική εξέγερση των φοιτητών και διέλυσαν την Γαλλική Εθνοσυνέλευση. Τα γεγονότα αυτά αποδεικνύουν την βαριά ιστορία του συνθήματος: Φοιτητές – Εργατιά μια φωνή και μια γροθιά! Παραδείγματα έχουμε και στο σήμερα, όπου η νεολαία γίνεται καταλυτικός παράγοντας του προχωρήματος των εξελίξεων, γίνεται υποκείμενο αγώνα και παίρνει την κατάσταση στα χέρια της!

Από τη ΝΑ Ασία ως τη Λ. Αμερική η νεολαία κατακλύζει τους δρόμους!

Η νεολαία δεν βγαίνει τυχαία στον δρόμο και δεν αγωνίζεται σαν «επαναστάτης χωρίς αιτία». Οι βαθιές ταξικές ρίζες των εξεγέρσεων εδράζονται στους όρους ζωής των λαών σε κάθε ιδιαίτερη περίπτωση. Στη ΝΑ Ασία, η φτώχεια, η εξαθλίωση και η μαζική μετανάστευση για την αναζήτηση καλύτερων όρων ζωής, συσσωρεύει όρους για τους λαούς να βγουν στους δρόμους. Στην ιμπεριαλιστική μητρόπολη των ΗΠΑ, ο μεγαλειώδης αγώνας των φοιτητών ξέσπασε με επίκεντρο την αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό, που σφαγιάζεται με την ενορχήστρωση των ΗΠΑ. Ο αγώνας αυτός, πέραν από ότι έγινε «στην καρδιά του κτήνους» και είχε να αντιμετωπίσει ένα τρομακτικό κύμα καταστολής, διώξεων, απελάσεων και διαγραφών φοιτητών, κατόρθωσε να έχει διάρκεια και να λάβει πρωτοφανή μαζικότητα. Τα ονομαστά μεν, κατελιημμένα δε αμερικανικά πανεπιστήμια, έδωσαν νέα πνοή και νέους δρόμους στο παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Τα παραδείγματα μαζικών κινημάτων και εξεγέρσεων πληθαίνουν και όσο η επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού αναπόφευκτα και νομοτελειακά οξύνεται, τόσο θα δημιουργεί ρωγμές και οι ρωγμές με τη σειρά τους θα γεννούν τους όρους για νέα ξεσπάσματα. Από τη Σερβία μέχρι τη Σρι Λάνκα και από την Μαδαγασκάρη μέχρι την Τουρκία οι λαοί θα βγαίνουν στους δρόμους. Και η νεολαία θα έχει κρίσιμο ρόλο.

Στο Μαρόκο, η συμβολή της νεολαίας στη μαζικοποίηση των αντικαθεστωτικών διαδηλώσεων είναι αξιοσημείωτη. Οι νέοι προβάλλουν ως κεντρικό μέτωπο το «Μαρόκο 2 ταχυτήτων», όπως το αποκαλούν. Πώς κρυφτεί αυτό, όταν οι ίδιες οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις ξεκίνησαν τον Αύγουστο λόγω του θανάτου 8(!) εγκύων γυναικών σε δημόσιο νοσοκομείο. Οι ίδιοι νέοι αναγνωρίζουν ως εχθρό το σύστημα που έχει να τους προσφέρει 38% ανεργία και ως τυράκι ένα Μουντιάλ της... «ανάπτυξης». Παρά τους επαίνους του ΔΝΤ για δημοσιονομική πειθαρχία, η νεολαία του Μαρόκο αγωνίζεται για αξιοπρέπεια.

Στην Κένυα, η σπίθα της δολοφονίας του δασκάλου Άλμπερτ Οτζουάνγκ από την αστυνομία, λόγω των δημοσιεύσεων κριτικής απέναντι στην κυβέρνηση Ρούτο, έγινε πυρκαγιά και ξέσπασμα απέναντι στο σύστημα της λιτότητας και της καταστολής. Μία εξέγερση που αποτέλεσε συνέχεια της περσινής που η νεολαία βγήκε στους δρόμους με το σύνθημα «Ο Ρούτο πρέπει να φύγει!».

Στο Μπαγκλαντές, κόντρα στην εναφρορά του μέτρου που προέβλεπε το 30% των θέσεων στο Δημόσιο να δίνονται σε συγγενείς βετεράνων από τον πόλεμο της ανεξαρτησίας κατά του Πακιστάν (1971), λαός και νεολαία βγήκαν στους δρόμους και διεκδίκησαν να επιβάλλουν τους όρους της ζωής που τους αξίζει. Δεν είναι μόνο το μέτρο της κατάφωρης αδικίας. Είναι η απόλυτη εξαθλίωση, η φτώχεια και οι βαθιές ταξικές ανισότητες που κινητοποιούν τη νέα γενιά που αναζητά ένα καλύτερο μέλλον. Οι φοιτητές κάλεσαν στις πρώτες κινητοποιήσεις και κλήθηκαν να αντιμετωπίσουν την κρατική καταστολή και το παρακράτος. Η καταστολή απαντήθηκε από κλιμακούμενη συμμετοχή των λαϊκών μαζών στις διαδηλώσεις που τάραξε το πολιτικό σύστημα.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΝΕΠΑΛ

ΒΑΘΙΑ ΤΑΞΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΕΣ!

Τη δημόσια συζήτηση απασχόλησε έντονα το τι συνέβη στην πρόσφατη εξέγερση του Νεπάλ. Πολύ μελάνι χύθηκε από τα αστικά επιτελεία, πολλές σελίδες με... βαθυστόχαστες αναλύσεις σχετικά με τον νεποτισμό και τη διαφθορά των κομμουνιστών (;) στο Νεπάλ, η εμμονή στη Gen Z και διάφορες άλλες αστικές μωρολογίες. Μόνο που ξανά, η πραγματικότητα της ταξικής πάλης δεν μπορεί να αντικατασταθεί με αναλύσεις που βολεύουν τις εκάστοτε απόψεις, ούτε είναι σαμπουάν στο σουπερμάρκετ για να διαλέγουμε ποια μας αρέσει καλύτερα και ποια βολεύει την ανάλυσή μας.

Οι όροι που ποσοτικά συσσωρεύτηκαν όλα αυτά τα χρόνια για τον λαό του Νεπάλ συνοψίζονται σε λίγα ενδεικτικά στοιχεία:

-33% του ΑΕΠ της χώρας έρχεται από εμβάσματα που έρχονται από το εξωτερικό!

-1 στους 5 νέους είναι άνεργος!

-Το κατά κεφαλήν εισόδημα είναι από τα χαμηλότερα σε όλον τον κόσμο, ενώ το ¼ ζει κάτω από το όριο της φτώχειας.

-Στα αστικά κέντρα επικρατούν άθλιες συνθήκες φτώχειας και εξαθλίωσης, ενώ σχεδόν οι μισοί Νεπαλέζοι ζουν στην ύπαιθρο.

Και να μην ξεχνάμε το καθοριστικότερο: Η νέα αυτή γενιά που βγήκε στους δρόμους του αγώνα έχει γονείς που πάλεψαν με το όπλο στο χέρι κατά τη διάρκεια της κατακόκκινης Επανάστασης στο Νεπάλ τη δεκαετία '96-'06. Οι επαναστατικές μνήμες και οι παρακαταθήκες είναι βαθιά ριζωμένες και ακόμα νωπές.

Αυτές φοβούνται και για αυτό κόπτονται να μας πείσουν ότι κύριες αιτίες είναι η διαφθορά και ο νεποτισμός. Μα οι λαοί αναζητούν και ψηλαφίζουν με τους αγώνες τους τον δρόμο της ανατροπής του συστήματος που γεννά τη διαφθορά. Αμφισβητούν την υπάρχουσα κατάσταση και την καταπίεση που βιώνουν, αναγνωρίζουν τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού. Και η συνάντηση αυτής της αγανάκτησης με τις κόκκινες ιδέες είναι ο φόβος και ο τρόμος του συστήματος.

ΟΙ ΜΑΧΕΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΤΑ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ.

Με το σύνθημα «Να μπλοκάρουμε τα πάντα!», η Ένωση Συνδικάτων Βάσης (USB) **στην Ιταλία**, προκηρύσσει απεργία στις 22/9 σε όλη τη χώρα. Και έτσι σε πάνω από 80 ιταλικές πόλεις το «blocciamo tutto», γεμίζει τους δρόμους, ενώ λιμάνια και σιδηρόδρομοι παγώνουν.

Στην Αγγλία, με την κήρυξη της οργάνωσης «PalestineAction» ως τρομοκρατική, οργανώνονται συγκεντρώσεις και μαζικές διαδηλώσεις. Αυτές κατέληξαν σε πάνω από 2.000 συλλήψεις και την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο, 30 άνθρωποι δικάζονται με τον αντιτρομοκρατικό νόμο.

Στις ΗΠΑ, έπειτα από σειρά εβδομαδιαίων διαδηλώσεων, ξεσπά το φοιτητικό κίνημα που έμελλε να διαρκέσει δύο μήνες, να εξαπλωθεί μέχρι την Ευρώπη και να ξεσηκώσει λαούς στις πιο σιδηρόφρακτες χώρες: στην Αγγλία, τη Γαλλία και τη Γερμανία. Πανεπιστημιακά ιδρύματα όπως το Χάρβαρντ και το MIT καταλαμβάνονται και παρά την ανελέητη καταστολή και το «κυνήγι μαγισσών» που ακολούθησε, το φοιτητικό κίνημα στις ΗΠΑ έδωσε μία πολύ δύσκολη μάχη.

Κόντρα σε θεούς και δαίμονες η νεολαία στις ιμπεριαλιστικές και μη χώρες έδωσε και δίνει τη μάχη αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Μία μάχη, που δεν κοιτά μονάχα τη σφαγή ενός ολόκληρου λαού, αλλά έχει το βλέμμα στο σύστημα που την στηρίζει, στις χώρες που «και με τα δύο χέρια» συναινούν και βοηθούν το κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ. Συνειδητά και ασυνείδητα αμφισβητεί το σύνολο της ιμπεριαλιστικής πολιτικής που σφαγιάζει και εξαθλιώνει λαούς και παίρνει τον ρόλο του διεθνούς τρομοκράτη, του σφαγέα των λαών.

ΓΑΛΛΙΑ: ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΒΕΣΤΗ ΦΛΟΓΑ

Ο γαλλικός λαός μετά τις ιστορικές κινητοποιήσεις ενάντια στις αλλαγές στο συνταξιοδοτικό, γέμισε τους δρόμους του Παρισιού ενάντια στον νέο προϋπολογισμό, στο μνημονιακό πακέτο των 44 δις ευρώ και στο νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα που αποτελεί τμήμα του ReArm Europe. Η ιερή αγελάδα της στρατιωτικοποίησης των οικονομιών βέβαια, σημαίνει και περικοπές και τσάκισμα για τους λαούς. Και ο γαλλικός λαός δεν το αποδέχτηκε και βγήκε στους δρόμους. Τα πανεπιστήμια και τα λύκεια έκλεισαν, με τις παλαιστινιακές σημαίες να ανεμίζουν στις καταλήψεις τους, ενώ σε κάθε γωνιά της Γαλλίας οι απεργίες είχαν μεγαλύτερη μαζικότητα και από τις κινητοποιήσεις για το συνταξιοδοτικό.

Οι λαοί όλου του κόσμου δεν είναι αμέτοχοι μπροστά στην σφαγή που ετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές. Θα αγωνιστούν ενάντια στον πόλεμο και την εξαθλίωση που τους τάζει το σύστημα.

Οι αγώνες στην Ελλάδα – Το έγκλημα των Τεμπών

Στη χώρα μας, την ίδια στιγμή που κάποιοι – αριστερών δυνάμεων συμπεριλαμβανομένων – βγάζουν κραυγές για λαό που «δεν τραβάει» και για νεολαία που «δεν θέλει να αγωνιστεί», η πραγματικότητα έρχεται να σαρώσει όσους δεν εμπιστεύονται τις δυνάμεις και τις δυνατότητες του λαού και της νεολαίας. Γιατί οι εκατομμύρια διαδηλωτές που βγήκαν στους δρόμους, είναι η πραγματικότητα που θα ήθελε να κρύψει η κάθε αστική ανάλυση.

Δεν βγήκαμε στον δρόμο μονάχα για το έγκλημα αυτό καθαυτό. Το «Δεν έχω οξυγόνο», έχει βαθύτερες αιτίες, είναι κραυγή αγανάκτησης για το μέλλον που μας κλέβουν, για την προοπτική που μας διαλύουν στα πανεπιστήμια των λίγων και των ταξικών φραγμών, στα κάτεργα της σύγχρονης σκλαβιάς, στα πεδία των πολέμων που ετοιμάζουν. Ως νέοι άνθρωποι αντιλαμβανόμαστε το μέγεθος της επίθεσης και αναζητάμε τους όρους για να την απαντήσουμε.

Αν δεν τους αρέσει λοιπόν αυτή η νεολαία, ας πάνε να ψωνίσουν άλλη. Εμείς ξέρουμε πως έχει αγωνιστικό φρόνημα, ιστορία αγώνων και δύναμη να αγωνιστεί και να νικήσει.

Σε κάθε περίπτωση, τα ξεσπάσματα συνέβησαν μετά από ένα πολύ βαρυσήμαντο γεγονός. Τα ξεσπάσματα, όμως, γίνονται πάνω σε βάσεις. Και αυτές τις βάσεις της οργής και της αγανάκτησης συσσωρεύουμε εδώ και χρόνια και με βάση αυτές βγαίνουμε στους δρόμους.

Πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς!

Ο φοιτητόκοσμος βλέπει τις σπουδές του να μετατρέπονται σε αγώνα επιβίωσης. Οι νόμοι Κεραμέως και Ζαχαράκη συνθέτουν μια πραγματικότητα που μας εξαντλεί, μας αποκλείει, μας πειθαρχεί και συγχρόνως μας εκπαιδεύει για τη συμμόρφωση με την κανονικότητα του εργασιακού μεσαίωνα. Με πρωτοστάτη τις διαγραφές, που αποτελούν τον ανώτατο ταξικό φραγμό, το σύστημα μας «πετά» από την τριτοβάθμια εκπαίδευση διαμορφώνοντας ένα πανεπιστήμιο για προνομιούχους. Εκτός από την ταξική του υπόσταση, το μέτρο των διαγραφών νομιμοποιεί την επίθεση του συστήματος στη συνδικαλιστική μας δράση, μέσω της όξυνσης της εντατικοποίησης των ρυθμών σπουδών, έχοντας ως απώτερο στόχο να αποστειρώσει τις σχολές από την πολιτική. Σε αυτό εμφανώς συμβάλλουν τα νέα μέτρα καταστολής που ψηφίστηκαν τον Ιούλιο του 2025 και φέρουν ως προσωπείο την «ασφάλεια» των φοιτητών στον χώρο του πανεπιστημίου. Πιο συγκεκριμένα, η ελεγχόμενη είσοδος με επίδειξη πάσο, η εγκατάσταση καμερών, οι πειθαρχικές ποινές (απαγόρευση συμμετοχής στην εξεταστική, αναστολή φοιτητικής ιδιότητας, οριστική διαγραφή, φυλάκιση) και η συγκρότηση ενιαίων πειθαρχικών συμβουλίων σε κάθε πανεπιστήμιο μας αναγκάζουν να σκύψουμε το κεφάλι και να πάμε με τα νερά του συστήματος για να φέρουμε εις πέρας τις σπουδές μας.

Μαθητές υπό πίεση

Φυσικά, η πολιτική της καταπίεσης δεν κάνει διακρίσεις. Η νεολαία είναι στο στόχαστρο από τα μαθητικά της χρόνια, αφού το σύστημα κάνει ότι περνά από το χέρι του ώστε να μην δικαιωθεί η υπεράνθρωπη προσπάθεια των μαθητών να ενταχθούν στο πανεπιστήμιο κόντρα στα αντιεκπαιδευτικά μέτρα που εξακολουθούν και εφαρμόζονται στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση (ΕΒΕ, τράπεζα θεμάτων, μείωση του ποσοστού εισαγωγής σε ΕΠΑΛ από 10% σε 5%). Ένα μεγάλο ποσοστό των νέων καταλήγει ανειδίκευτο, αφού η κλιμάκωση της εντατικοποίησης ισοπεδώνει κάθε ελπίδα για σπουδές, με αποτέλεσμα σήμερα 90.000 νέοι να βρίσκονται εκτός τριτοβάθμιας και πολλοί από αυτούς να αναγκάζονται να διακόψουν την εκπαίδευσή τους μόλις ολοκληρώσουν το γυμνάσιο.

που

Νέα «υπάκουα» εργατικά χέρια

Τέτοιες πρακτικές μας προετοιμάζουν για έναν σύγχρονο μεσαίωνα μέσα και έξω από τις αίθουσες και τα αμφιθέατρα. Η καταπάτηση του δικαιώματός μας σε δωρεάν και δημόσια εκπαίδευση σε συνδυασμό με τον νέο αντιλαϊκό νόμο της 13ωρης εργασίας υποβαθμίζουν ακόμη περισσότερο τις συνθήκες ζωής. Το ποσοστό ανεργίας στη χώρα μας σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ τον Αύγουστο του '25 ανέρχεται στο 8,1%, ενώ ειδικότερα αυτό των νέων μεταξύ 18-24 ετών αυξήθηκε από 17,2% σε 19% τον τελευταίο χρόνο, με τις συνθήκες εργασίας να παραμένουν απάνθρωπες. Οι εργαζόμενοι κάθε ηλικίας συνεχίζουν να έρχονται αντιμέτωποι με μη ρεαλιστικά και ευέλικτα ωράρια, μισθούς που δεν επαρκούν, μειωμένες συντάξεις, ανασφάλιστη εργασία, υποαπασχόληση και μαζικές απολύσεις 'fast-track', ενώ η απομύζηση του εργατικού δυναμικού εντείνεται όταν πλέον αναγνωρίζεται νόμιμα η 13ωρη εργασία.

Η νεολαία εκτός πανεπιστημίων γίνεται θύμα εκμετάλλευσης και εργοδοτικής αυθαιρεσίας. Κάθε χρόνο το δημοτικό σχολείο υποδέχεται κατά προσέγγιση 160.000 μαθητές, ενώ συγχρόνως ο ετήσιος αριθμός εισακτέων περιορίζεται μονάχα στους 60.000! Που απορροφώνται οι υπόλοιποι 100.000; Όσοι δεν σπουδάζουν οδηγούνται από μικρή ηλικία σε δουλειές του μεροκάματου χωρίς επαγγελματικά δικαιώματα ή παραμένουν εγκλωβισμένοι σε κλάδους όπως η εστίαση. Ένα μεγάλο ποσοστό αναγκάζεται να εγκαταλείψει το σπίτι του για να εργαστεί "σεζόν" σε απομακρυσμένες περιοχές χωρίς δικαιώματα, υιοθετώντας την αντίληψη πως η εξάντληση και η εξαθλίωση αποτελούν απαραίτητες προϋποθέσεις για να βγάλουν το ψωμί τους.

Τι είναι αυτό που μας βγάζει στον δρόμο;

Το σύστημα περνά σε φάση γενικευμένης επίθεσης απέναντι στους λαούς του κόσμου. Οι συνέπειες προετοιμασίας των όρων ενός Παγκοσμίου Πολέμου μας καταπλακώνουν, επιδεινώνοντας κάθε πτυχή της ζωής μας και στερώντας κάθε αίσθηση ασφάλειας και προοπτικής. Η οικονομική και κοινωνική εξαθλίωση εντείνονται και γεννούν προϋποθέσεις αμφισβήτησης και αντίστασης στις συνειδήσεις λαού και νεολαίας.

Οι νέοι σήμερα καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε μία ολομέτωπη επίθεση. Τα χτυπήματα είναι αλλητάλληλα και απαιτούν την ταχεία προσαρμογή μας σε μία καθημερινότητα που χαρακτηρίζεται από ανασφάλεια, ενώ ασφυκτιούμε κάτω από το βάρος ενός μέλλοντος που δεν μας χωράει.

Οι ανταγωνισμοί των ισχυρών γίνονται βάρος στις πλάτες των λαών!

Οι όροι ζωής ενός νέου ανθρώπου καθορίζονται από την εφαρμογή βίαιης πολιτικής από το σύστημα και έχουν ως κοινή αφετηρία την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε παγκόσμιο επίπεδο. Όσο τέτοιοι ανταγωνισμοί δυναμώνουν, οξύνονται περαιτέρω οι αντιθέσεις κεφάλαιο-εργασία και ιμπεριαλισμός-λαός.

Η εκμετάλλευση και καταπίεση που επιβάλλει το κεφάλαιο προς όφελός του δεν είναι μόνο οικονομική, αλλά εκφράζεται εξίσου στην εκπαίδευση και την καθημερινότητά μας. Επιδιώκεται άνευ μέτρου το μέγιστο κέρδος εις βάρος του λαού, που συναντά εμπόδια στη «δωρεάν πρόσβαση» σε εκπαίδευση και ιατρική περίθαλψη, ενώ το κόστος ζωής αυξάνεται κατά κόρον και οι μισθοί συνεχίζουν να

μην επαρκούν για αξιοπρεπή διαβίωση. Η πολιτική του συστήματος είναι δολοφονική και η αδιαφορία του για τις ζωές μας τρανταχτή, όπως αποδείχθηκε για άλλη μία φορά μετά το έγκλημα των Τεμπών τον Φεβρουάριο του '23. Η σύγκρουση των τρένων, που ήταν αποτέλεσμα αμέλειας και έλλειψης μέτρων ασφαλείας, αποδεικνύει την πραγματική φύση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Οι διαμάχες μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων του πλανήτη δεν σταματούν. Η επιδίωξη οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής κυριαρχίας σε άλλες περιοχές ζημιώνει τους λαούς-θύματα που υποβάλλονται σε συνθήκες ακραίας φτώχειας, λιμού και συχνά μετανάστευσης αλλά και των λαών που ζουν στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Ενδεικτικό των βάνουσων συνεπειών των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστικών κέντρων του πλανήτη είναι η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού οι επιθέσεις του Ισραήλ και σε άλλες χώρες στη Μέση Ανατολή, το συνεχιζόμενο και κλιμακούμενο πολεμικό μέτωπο στην Ουκρανία. Στο πλαίσιο αυτό, ο λαός της Παλαιστίνης υψώνει το ανάστημά του και γίνεται παγκόσμιο σύμβολο αντίστασης και πάλης ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον σιωνισμό, δίνει ελπίδα στους αγώνες μας, θρέφει συνειδήσεις και θέτει τα θεμέλια για την ανασυγκρότηση επαναστατικού κινήματος.

Από την αγανάκτηση στην αντίσταση!

Γενικά, ως νέοι άνθρωποι κινούμαστε και πράττουμε με γνώμονα το μέλλον μας. Το γεγονός ότι το σύστημα μπορεί να μας τάξει μονάχα μία μαύρη πραγματικότητα, μας αφυπνίζει προκαλώντας αγανάκτηση. Το άδικο και η βαρβαρότητα γίνονται νόμος και αυτό φαίνεται από το έγκλημα των Τεμπών μέχρι τις διαγραφές, από το 13ωρο, την καταστολή, την εντατικοποίηση των ρυθμών ζωής, από τους πολέμους και την επιχείρηση γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού. Πώς αντιδράμε όμως μπροστά σε όλα αυτά. Αναζητάμε έναν «καλύτερο» καπιταλισμό;

Φαίνεται να αναζητάμε κάτι νέο. Εμπνεόμενοι από την ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση κατεβαίνουμε στον δρόμο και εκφράζουμε την οργή μας απέναντι στα απάνθρωπα αντιλαϊκά μέτρα, ενώ δεν αρκούμαστε στη διαπραγματεύση και τον συμβιβασμό που πλασάρει η ρεφορμιστική αντίληψη. Αναζητάμε τον δρόμο του αγώνα, η οργή και αγανάκτησή μας ενσαρκώνονται και δεν μένουμε σιωπηλοί και αμέτοχοι.

Παρόλα αυτά, δεν είμαστε ακόμη σε φάση συγκροτημένων πολιτικών κινήσεων, ώστε η δυσaréσκεια του λαού να μπορεί να μπει σε μία συνολική κατεύθυνση αναμέτρησης με το σύστημα. Το γεγονός αυτό αναδεικνύεται από την ενσωμάτωση πολλών κινήσεων ανά τον κόσμο, κυρίως επειδή στο στόχαστρο μπαίνει το πολιτικό πρόσωπο και όχι η πολιτική που ασκεί. Επικρατεί η αυταπάτη ότι μπορεί να υπάρξει εναλλακτική κυβερνητική διαχείριση, ότι μπορεί να αναδειχθεί στην εξουσία κάποιος άλλος από αυτόν που κυβερνά κάθε φορά και να τα πάει καλύτερα. Η αυταπάτη ότι εν τέλει υπάρχει δυνατότητα να λειτουργήσει ο καπιταλισμός με πιο «ανθρώπινο πρόσωπο», εάν βρεθούν οι κατάλληλοι πολιτικοί να αναλάβουν. Η φλόγα της αντίστασης, όμως, φουντώνει και κατά περιπτώσεις κόκκινες σημαίες υψώνονται στις διαδηλώσεις δείχνοντας ότι οι λαοί αναζητούν διέξοδο και πέρα από τα πλαίσια αυτού του συστήματος.

Η κόκκινη προοπτική είναι αυτή που θα συγκροτήσει και θα καταστήσει τους αγώνες μας επιτυχείς και όχι οι συμβιβασμοί και οι διαπραγματεύσεις που επιχειρούνται από δυνάμεις του ρεφορμισμού. Είμαστε μία γενιά που μεγαλώνει στην φάση της δομικής κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, στην φάση της ανεργίας, της φτώχειας, των πολέμων. Ταυτόχρονα, η πάλη μας καλείται να αντιμετωπίσει τις συνέπειες της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος και των καταρρεύσεων, χωρίς να την παραλύει το φορτίο αυτό και η απογοήτευση που κουβαλάει.

Η οργή των νέων και η έκφρασή της στον δρόμο φανερώνει ευρύτερες αναζητήσεις

Η νεολαία πλέον αντιλαμβάνεται ότι την «εκπαιδεύουν» για μια ζωή που θα αποτελεί έναν συνεχή αγώνα επιβίωσης. Η αντίδραση της εκφράζεται στον δρόμο με την συμμετοχή της σε κινήματα, με

την παρουσία της σε διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις. Οι νέοι συνειδητοποιούμε πως μας προετοιμάζουν για πόλεμο και εξαθλίωση. Η αλληλεγγύη που δείχνουμε στον λαό της Παλαιστίνης δεν περιορίζεται απλώς στην ηθική στήριξη των πληγέντων, αλλά αποτελεί αντίδραση απέναντι στη μακροχρόνια καταπίεση που δεχόμαστε. Εναντίωση στις επανειλημμένες προσπάθειες του συστήματος να καταστείλει τη φωνή μας. Μέσω της στήριξης στον Παλαιστινιακό λαό αναδεικνύεται η βαθύτερη αμφισβήτηση του πλαισίου που θέτει το σύστημα, όπως και η αντίσταση στη βαρβαρότητα και την καθημερινή καταπίεση που βιώνουμε εμείς και οι γείτονες λαοί.

Διεκδικούμε ένα μέλλον δίκαιο και ανθρώπινο. Ένα μέλλον που ο λαός θα ζει με αξιοπρέπεια. Η οργή μας συσσωρεύεται και μετατρέπεται σε αγώνα. Αυτός ο αγώνας είναι αναγκαίος. Δεν μπορούμε να υποχωρήσουμε, να αποδεχθούμε την αδικία, την καταπίεση και την εκμετάλλευση που προσπαθούν να μας επιβάλλουν. Καλούμαστε να ανατρέψουμε τον αρνητικό συσχετισμό παίρνοντας το μέλλον στα χέρια μας, κατακτώντας και υπερασπίζοντας τα δικαιώματά μας.

Η αναζήτηση των όρων για το ξεπέραςμα του αρνητικού συσχετισμού

Αναγνωρίζουμε πως ο παγκόσμιος συσχετισμός είναι καταρχήν αρνητικός. Η διαπίστωση αυτή γίνεται όχι για να απογοητευτούμε, αλλά για κληθούμε να τον ανατρέψουμε. Τα κινήματα που ξέσπασαν το προηγούμενο διάστημα κουβαλούσαν όλα τα στοιχεία της περιόδου της βαθιάς ήττας του επαναστατικού κινήματος και της φάσης όξυνσης της επίθεσης από την πλευρά του συστήματος. Και όμως, τα κινήματα συνέβησαν. Και όμως οι λαοί στάθηκαν στα πόδια τους και η νεολαία σήκωσε ανάστημα.

Το παράδειγμα στη χώρα μας που αναδεικνύει με τον πιο τρανταχτό τρόπο τον αρνητικό αυτόν συσχετισμό είναι το πώς αναδύθηκε και πώς πήρε μορφή η κίνηση του λαού μας κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων για το έγκλημα στα Τέμπη. Η αδυναμία βαθέματος και σύνδεσης με την αντιλαϊκή πολιτική που μας γέμιζε και συνεχίζει να μας γεμίζει οργή, η αδυναμία συγκρότησης των μαζικών οργάνων του κινήματος (συνελεύσεις σωματείων και φοιτητικών συλλόγων), καθώς και η επικράτηση ρεφορμιστικών ή κοινοβουλευτικών οδών, δεν έδωσαν τις αναγκαίες διεξόδους, τουναντίον περιόρισαν τον αγώνα του λαού μας.

Οι λαοί θα βρουν τον δρόμο του αγώνα!

Από την έλλειψη πολιτικών καυσίμων, και τις διάφορες διολισθήσεις σε κυβερνητικές – κοινοβουλευτικές λύσεις (το παράδειγμα της Χιλής το 2022 ή ακόμα και το δικό μας το 2015) ή ακόμα και σε ρεφορμιστικές αυταπάτες, την αδυναμία σύνδεσης ενός ειδικού ζητήματος με τη γενική κατάσταση και άρα με τη γείωση και το βάθεμα της πάλης, μέχρι την αδυναμία ανάδειξης νικηφόρων κινήσεων, η σκιά της ήττας ακολουθεί τη διαδρομή ανασυγκρότησης των επαναστατικών κινήσεων. Και αυτή τη σκιά, οι λαοί μπορούν και είναι αποφασισμένοι να την ξεπεράσουν, γιατί το ξεπέραςμά της αποτελεί όρος ζωής και επιβίωσης!

Πρόκειται όμως για μία διαδρομή – και αυτό εκτιμούμε – που να είναι δύσκολη, με πιασμάτα και λάθη, αλλά και διαδρομή που αναπόφευκτα, όσο το σύστημα της εκμετάλλευσης και του θανάτου συνεχίζει να σαπίζει, οι λαοί θα αναζητήσουν. Οι λαϊκές δυνάμεις είναι αστείρευτες και οι αγώνες τους αναζητούν διέξοδο, συνέχεια και εν τέλει νίκη. Και γνωρίζουμε πολύ καλά πως οι λαοί θα βρουν τον δρόμο τους. Ήδη, κόντρα σε όλα, η στάμπα του ασάθμητου παράγοντα που λέγεται λαός, φωτίζει τους δρόμους του μέλλοντος με την πάλη του. Είτε αυτός λέγεται γαλλικός, είτε νεπαλέζικος, είτε παλαιστινιακός, υψώνει το ανάστημα απέναντι στο θείο του ιμπεριαλισμού. Και θα νικήσει!

“ Δώστε μου μία γενιά νέων
Και θα αλλάξω όλον τον κόσμο ”
B.I. LENIN

Δεύτερος πυλώνας: Μπορεί να υπάρξει φιλολαϊκή κυβέρνηση στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της βαρβαρότητας;

Ανδρέα Μπουτζίνα
(Ιατρική Ιωαννίνων)
Γιώργος Τσάμης
(MEY Ιωαννίνων)

Στην προσπάθειά του το κεφάλαιο να απαντήσει στην λαϊκή οργή, θέλει να παράγει εναλλακτική πρόταση- αφήγημα και κόμμα το οποίο να την εκφράζει. Πλάι στον διαχειριστή του, την εκάστοτε κυβέρνηση, χρειάζεται ένα δεύτερο κόμμα που να κάνει τάχα «αντιπολίτευση», ως δεύτερο πυλώνα που σε περιόδους πολιτικής κρίσης, θα έχει την δυνατότητα να εναλλάσσει. Θέλει να καλλιεργεί την αυταπάτη στον λαό ότι έχει την δυνατότητα να επιλέξει έναν καλύτερο διαχειριστή, κατευνάζοντας την αγανάκτησή του και εκτονώνοντάς την στις κάλπες.

Σε μία χώρα όπως η Ελλάδα -διπλά εξαρτημένη από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές- στη συγκεκριμένη φάση που παγκοσμίως χαρακτηρίζεται από ρευστότητα, η όξυνση της επίθεσης, της φασιστικοποίησης και το τσάκισμα των λαϊκών κατακτήσεων είναι μονόδρομος. Αδυνατώντας να προσπεράσει αυτή την βασική σταθερά, δεν μπορεί να συγκροτήσει ισχυρό πολιτικό προσωπικό. Γι' αυτό ενώ η κυβέρνηση αποτυπώνει σοβαρή φθορά, το σύστημα αδυνατεί να συγκροτήσει δεύτερο πυλώνα και αφήγημα που να πείθει τις μάζες.

Κυβερνητικές αυταπάτες, εκεί καταλήγει το αίτημα για ανατροπή της κυβέρνησης

Το ζήτημα εναλλαγής κυβερνήσεων τίθεται πρώτα και κύρια από το ίδιο το σύστημα, ειδικά σε φάσεις στις οποίες ο λαός και η νεολαία βγαίνει στο προσκήνιο. Με ευθύνες της ρεφορμιστικής αριστεράς που αναπαρήγαγε κυβερνητικές αυταπάτες, το αίτημα για ανατροπή της κυβέρνησης κυριάρχησε σε κομβικές φάσεις του κινήματος και είχε σοβαρές επιπτώσεις που οδήγησαν στην υποχώρηση και το κλείσιμό του. Ενδεικτικό το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ, στον οποίο πόνταρε σύσσωμος ο ρεφορμισμός, όπου έβαλε τον λαό στο σπίτι του εκτονώνοντας την οργή του σε εκλογές. Συκοφαντώντας ουσιαστικά την αριστερά, καλλιέργησε απογοήτευση, αφού ως νέα κυβέρνηση προχώρησε στην αντιλαϊκή πολιτική για λογαριασμό του συστήματος. Όλες οι κυβερνήσεις σε αυτό το σύστημα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ), είτε έχοντας αριστερό προσώπιο, είτε όχι, ψήφισαν μνημόνια, προχώρησαν το βάθεμα της εξάρτησης και έφεραν αντι-

λαϊκούς νόμους.

Κυβερνητικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες συνεχίζει να έχει και να αναπαράγει ο ρεφορμισμός. Είτε αποσκοπώντας σε κυβερνητικές θέσεις όπως η υποτιθέμενη αριστερά του ΜΕΡΑ25 και ΛΑΕ-ΑΑ, που αν και δεν έχει την δυνατότητα, θα ήθελε πολύ να διεκδικήσει κάποιου είδους συγκυβέρνηση (πχ με ΣΥΡΙΖΑ), είτε από την πλευρά του ΚΚΕ που μιλάει για λαϊκή αντιπολίτευση στο κοινοβούλιο. Όπως και να χει, δεν έχουν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του λαού, πόσο μάλλον στην συγκρότηση κινήματος. Από την πλευρά του το ΚΚΕ, θέλει να περιορίζει τα λαϊκά ξεσπάσματα που πυροδοτεί η ίδια η επίθεση σε ελεγχόμενες διαμαρτυρίες, τις οποίες θα χρησιμοποιεί σαν διαπραγματευτικό χαρτί στην Βουλή και εκεί να παρουσιάζει μια σειρά προτάσεις, αναθέτοντας σε σύστημα και κυβέρνηση να τις υλοποιήσει. Αυτή είναι και η πρότασή του όσον αφορά τις διαγραφές. Προτάσσει αιτήματα που μιλούν για διόρθωση της συγκεκριμένης διάταξης, αύξηση της χρηματοδότησης, ακόμη και για εμβόλιμες εξεταστικές και φροντιστηριακά μαθήματα, τα οποία κανένα πρόβλημα δεν είχε η κυβέρνηση να τα εντάξει στην νέα εγκύκλιο για τα πανεπιστήμια.

Όπως και να εκφράζεται το αίτημα «κάτω η κυβέρνηση» είναι πλήρως εγκλωπώσιμο από το σύστημα. Δυνάμεις που το συνοδεύουν με αιτήματα περί κρατικοποιήσεων και εργατικού ελέγχου, μιλούν για την δυνατότητα του λαού να δημιουργήσει ρήγματα, τα οποία να μπορεί να εκμεταλλευτεί ο ίδιος. Στην φάση στην οποία βρίσκεται το κίνημα όμως, με την εργατική τάξη και τον λαό αποσυγκροτημένο και ανοργάνωτο, η ανατροπή της κυβέρνησης δεν αποτελεί ένα αίτημα που μπορεί αυτή την στιγμή να υλοποιηθεί. Αντιθέτως, μπορεί να το καπηλευτεί το σύστημα και να το υλοποιήσει με τους δικούς του όρους και έχοντας κερδίσει πό-

ντους, να προχωρήσει τις επιδιώξεις του. Για αυτό τον λόγο τέτοιες λογικές καταλήγουν να θέτουν χαμηλό ταβάνι στη πάλη του λαού και της νεολαίας και να μπλοκάρουν την δυνατότητά του να πετυχαίνει πραγματικές νίκες στους υλικούς όρους ζωής του.

Συζήτηση για εναλλαγή κυβέρνησης και με βάση τα Τέμπη

Στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, είδαμε επαναφορά της κουβέντας για την ανατροπή της κυβέρνησης. Τέτοιο είναι το παράδειγμα της Κωνσταντοπούλου και τα επικοινωνιακά της παιχνίδια, με την δωρεάν νομική υποστήριξη σε γονείς θυμάτων του εγκλήματος, και τον ιδιαίτερο ρόλο που έπαιξε όσον αφορά τον απεργό πείνας Πάνο Ρούτσι, με την προώθησή της ως κάτι νέο στην νεολαία μέσω των social media και με τον δήθεν αντισυστημικό-αντικομματικό λόγο. Επιδιώκεται να πλασαριστεί ως κάτι διαφορετικό σε σχέση με την κυβέρνηση και την πολιτική της που τάχα κοντράρει τα αστικά κόμματα. Στην πραγματικότητα, δεν είναι τίποτα άλλο, από την προσπάθεια του συστήματος να απαντήσει την αγανάκτηση που υπάρχει στην νεολαία. Σε όλη αυτή την κατάσταση οι δυνάμεις της Αριστεράς υποτάχθηκαν πλήρως στο πλαίσιο που έθετε το σύστημα, αναζητώντας απαντήσεις στην αστική δικαιοσύνη και την εναλλαγή κυβέρνησης. Τέτοια χρεοκοπημένα αιτήματα, καμία πραγματική διέξοδο δεν μπορούν να δώσουν στον λαό και στην νεολαία.

Η μόνη διέξοδος βρίσκεται στον αγώνα!

Τα λαϊκά στρώματα δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τους καταπιεστές τους, καθώς όταν μιλάμε για κυβερνητικές και κοινοβουλευτικές οδούς, το σύστημα παίζει στην έδρα του! Τα δικαιώματά μας δεν κατακτιούνται στην Βουλή. Κατακτιούνται στο πεδίο του δρόμου και της πάλης, με τον ίδιο τον λαό να γίνεται υποκείμενο αυτής. Όταν παίρνει την κατάσταση στα χέρια του, απορρίπτει τις αυταπάτες και τα ψευδοδιλήμματα και στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις. Όταν οργανώνεται στα όργανα πάλης του και διαλέγει τον δρόμο του αγώνα!

Ξεπούλημα ΕΛΒΟ και εξοπλισμοί: Ανάγκη για κίνημα ενάντια στον πόλεμο και την εξάρτηση

Νίκος Περίχαρος
(Πολιτικής Επιστήμης Παντείου)

Μέσα στον Αύγουστο έγινε γνωστή η πώληση της ΕΛΒΟ (Ελληνική Βιομηχανία Οχημάτων) στον Ισραηλινό όμιλο SK Group που κατείχε ήδη ποσοστό της ΕΛΒΟ (79%) από το 2020. Η SK Group είναι μια από τις βασικές εταιρείες - πυλώνες της Ισραηλινής πολεμικής βιομηχανίας. Στις θυγατρικές της ανήκουν μια σειρά εταιρείες παραγωγής οπλικών συστημάτων (πχ Israel Weapon Industries (IWI), Meprolight, Camero-Tech, Israel Shipyards).

Διαβάζοντας αστικές εφημερίδες βλέπουμε διθυράμβους για τις επενδύσεις που θα κάνει η SK Group στην ΕΛΒΟ και τη μετατροπή της σε κορυφαίο κέντρο παραγωγής και εξαγωγών οπλικών συστημάτων. Πρόκειται για χυδαία διαστρέβλωση της πραγματικότητας η άποψη πως δήθεν το ξεπούλημα της ΕΛΒΟ και η αυξανόμενη εμπλοκή της χώρας μας στη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, αλλά και στα υπόλοιπα πολεμικά μέτωπα της περιόδου είναι θετικά για τη χώρα μας, πόσο μάλλον για τον λαό μας. Στην πραγματικότητα είναι μία ακόμα απόδειξη της εξαρτημένης φύσης μιας αστικής τάξης που τάσσεται (πως θα μπορούσε, αλλιώς) με το αίμα, με τις σφαγές και τον πόλεμο. Είναι ένα ακόμη βήμα στην ολοένα και εντεινόμενη στρατιωτική συνεργασία Ελλάδας - Ισραήλ.

Σε τι φάση βρισκόμαστε

Το ξεπούλημα της ΕΛΒΟ γίνεται σε μια περίοδο που, χαρακτηρίζεται από την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Με επίκεντρο το μέτωπο στην Ουκρανία (που καθόλου δε φαίνεται να σβήνει) προετοιμάζονται οι όροι για έναν επόμενο γενικευμένο πόλεμο.

Οι πρόσφατες συναντήσεις Τράμπ - Πούτιν στην Αλάσκα επιβεβαίωσαν μια γενικά γνωστή κατάσταση, ότι δηλαδή στο μέτωπο της Ουκρανίας το βασικό πολεμικό μέτωπο στον πλανήτη, οι ΗΠΑ δεν μπορούν να χάσουν και η Ρωσία δεν μπορεί να μην κερδίσει. Άλλωστε, από τη μία τα παρακάλια του Ζελένσκι να χρησιμοποιήσει τους αμερικανικούς πυραύλους Τόμαχοκ και από την άλλη οι δηλώσεις του Πούτιν ότι αυτό δεν θα άλλαζε την μη αναστρέψιμη πορεία του πολέμου αλλά αντίθετα θα οδηγούσε σε κλιμάκωση (μιας και η Ουκρανία δεν θα μπορούσε να τους χρησιμοποιήσει χωρίς την άμεση εμπλοκή αμερικανικών δυνάμεων), δείχνει προς τα που πάνε τα πράγματα.

Εξοπλιστικά Προγράμματα

Τα τελευταία χρόνια, και μετά την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, τα κράτη και οι «διε-

θνικοί οργανισμοί» (NATO, ΕΕ κλπ) προχωρούν σε εξοπλιστικά προγράμματα εκατομμυρίων.

Μετά την τελευταία σύνοδο του NATO στη Χάγη επιβλήθηκε η αύξηση των στρατιωτικών δαπανών στο 5% του ΑΕΠ (από 2%) ως το 2035. Το νέο πρόγραμμα Rearm Europe της ΕΕ προβλέπει επενδύσεις σε αμυντικές και στρατιωτικές δαπάνες (κατ' εξαίρεση μάλιστα από τους «κατά τα άλλα» πολύ αυστηρούς δημοσιονομικούς κανόνες) που θα φτάνουν το γιγαντιαίο ποσό των 800 δις. Στο πλαίσιο μάλιστα του Rearm υπάρχει και το πρόγραμμα Safe, στο οποίο μάλιστα μπορούν να συμμετάσχουν και χώρες εκτός ΕΕ (όπως η Ουκρανία), που παρέχει «οικονομική ενίσχυση», δηλαδή δάνεια έως και 150 δις. ευρώ ανά κράτος, για την ανάπτυξη της πολεμικής του βιομηχανίας και παραγωγής στον τομέα των πυρομαχικών και των drones, της αεράμυνας κλπ. Επίσης, το πρόγραμμα PURL επιτρέπει στην Ουκρανία να αγοράζει αμερικανικά όπλα που χρηματοδοτούνται από τους Ευρωπαίους. Επίσημα στόματα λένε πως η ΕΕ πρέπει να είναι σε πολεμική ετοιμότητα ως το 2030 και πρόσφατες δηλώσεις του Γενικού Γραμματέα του NATO Μ. Ρούτε αναφέρουν ότι ΕΕ και NATO συνεργάζονται στον τομέα των εξοπλιστικών και της ασφάλειας.

Αντίστοιχα η Ρωσία με δηλώσεις του Πούτιν και άλλων αξιωματούχων ανακοίνωσε πως δε θα αφήσει αναπάντητα τα εξοπλιστικά προγράμματα ΗΠΑ και ΕΕ. Παράλληλα, η Κίνα «παρουσίασε» τα νέα «αποκτήματά» της στον τομέα της άμυνας. Πύραυλοι, υποβρύχια, οχήματα, drones, πυρηνικά και μια σειρά οπλικά συστήματα και επενδύσεις από την Κίνα στην πολεμική βιομηχανία.

Όσον αφορά τη χώρα μας, πρόσφατα στη βουλή συζητήθηκε το νέο 12ετές πρόγραμμα των ενόπλων δυνάμεων (ύψους 28 δις), η αγορά φρεγατών από Ιταλία και η anti-drone άμυνα. Όλα αυτά και άλλα που δεν αναφέρθηκαν (Belharra, Rafale, F-35, εκσυγχρονισμοί οπλικών συστημάτων) προστίθενται στις τεράστιες «Αμυντικές δαπάνες» των τελευταίων χρόνων.

Προετοιμασία πολέμου

Οι εξελίξεις στα διεθνή φανερώνουν ότι τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος σπρώχνουν τα πράγματα προς την προετοιμασία ενός νέου γενικευμένου πολέμου για το ξαναμοίρασμα των σφαιρών επιρροής μεταξύ των ιμπεριαλιστών. Τα κύρια ιμπεριαλιστικά κράτη προετοιμάζονται μπροστά στις εξελίξεις. Οι «δεύτερης τάξης» ιμπεριαλιστές προσπαθούν να παίξουν ρόλο στα μέτωπα και

να στοιχηθούν πίσω από τους «κύριους» ιμπεριαλιστές, ενώ οι εξαρτημένες χώρες δίνουν τα πάντα για τα συμφέροντα του εκάστοτε ιμπεριαλιστή-πατρώνα. Φυσικά σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι εξοπλιστικές κούρσες και προγράμματα.

Από την άλλη, βλέπουμε τη συνεχή όξυνση της επίθεσης στους λαούς και τη νεολαία. Στη χώρα μας γίνεται προσπάθεια κατάργησης μιας σειράς δικαιωμάτων (βλέπε το 13ωρο, τις διαγραφές, τις πειθαρχικές διώξεις, την ένταση της φασιστικοποίησης κλπ). Επιπλέον η περίοδος, χαρακτηρίζεται και από την ένταση της ιδεολογικής επίθεσης που γίνεται εμφανής μέσα από τη διοργάνωση των NATO youth summit, των summer camp της σχολής Ικάρων κλπ. Σκοπός αυτής της πολιτικής είναι να δημιουργηθεί μια νεολαία και ένας λαός χωρίς δικαιώματα που δεν θα ξέρει πως να διεκδικεί, πειθήνιος και έτοιμος να πάει να σφαγιασθεί στα πολεμικά μέτωπα.

Τι σημαίνουν όλα αυτά;

Σίγουρα σημαίνουν αυτό που και οι ίδιοι οι ισχυροί του πλανήτη δηλώνουν και ο κάθε άνθρωπος μάλλον αρχίζει να αισθάνεται: πως προετοιμάζονται για πόλεμο. Σε αυτή την πορεία οι εξαρτημένες χώρες (όπως και η δική μας) προσδένονται άμεσα στα ιμπεριαλιστικά άρματα. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται τα υπέρογκα ποσά που η χώρα μας ξοδεύει στους εξοπλισμούς, όπως και το ξεπούλημα της ΕΛΒΟ στο Ισραήλ. Άλλωστε, κυβερνητικά στελέχη το έχουν πει ξεκάθαρα πως συντάσσονται απόλυτα με την πλευρά των ΗΠΑ (λες και θα μπορούσαν να κάνουν αλλιώς).

Βέβαια, η συγκέντρωση εξοπλισμών και η μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας μας στους πολέμους δε σημαίνουν ασφάλεια και ειρήνη για τον λαό μας και τους λαούς της περιοχής, αλλά το αντίθετο.

Προοπτική μας το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα

Για τους λαούς όλου του κόσμου και τους λαούς της περιοχής μας η προοπτική είναι έξω από τα αιματοβαμμένα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Το μέλλον μας βρίσκεται στον αγώνα ενάντια στην εξάρτηση, ενάντια στις βάσεις και τα πυρηνικά. Βρίσκεται στο ισχυρό αντιιμπεριαλιστικό - αντιπολεμικό κίνημα που αναδεικνύει πως οι λαοί μπορούν και πρέπει να ζήσουν ειρηνικά. Βρίσκεται στο δρόμο που χαράζει ο λαός της Παλαιστίνης για λευτεριά και ανεξαρτησία.

Λευτεριά στην Παλαιστίνη σημαίνει νίκη στην παλαιστινιακή αντίσταση

Γεωργία Αναστασίου

(Χημικό Ιωαννίνων)

Ζωή Νίστα

(Ψυχολογία Ιωαννίνων)

1948-2025...μια γενοκτονία δίχως σταματημό

Εδώ και 77 χρόνια με εκχειρίες ή χωρίς, με βομβαρδισμούς ή χωρίς, με ένταση ή αποκλιμάκωση των επιθέσεων από το κράτος- τρομοκράτη του Ισραήλ, προχωράει η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Τα δύο τελευταία χρόνια αυτό οδεύει προς «την τελική λύση», δηλαδή τον αφανισμό των Παλαιστινίων. Μια γενοκτονία που εξελίσσεται με την βούλα των ΗΠΑ αλλά και των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών που στηρίζουν πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά το Ισραήλ.

2 χρόνια πριν...

Αυτό που ενεργοποίησε τις εξελίξεις των δύο τελευταίων χρόνων στην περιοχή ήταν η αντίθεση του παλαιστινιακού λαού στην επιδίωξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του μαντρόσκυλου τους, του ναζιστικού-σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ, να σβήσουν από την ιστορία το παλαιστινιακό ζήτημα. Η προώθηση των συμφωνιών του Αβραάμ από τις ΗΠΑ το 2020 για τη γεφύρωση των αντιθέσεων των αραβικών καθεστώτων με το Ισραήλ, ήταν εκτός των άλλων η ταφόπλακα που επιχειρούσαν να μπει στο παλαιστινιακό ζήτημα. Όλα Τα παραπάνω σε συνδυασμό με την επιδίωξη των ΗΠΑ να περιορίσει τη Ρωσία και να κυριαρχήσει στην περιοχή της Μ.Ανατολής εξηγούν την ένταση της επιθετικότητας των Αμερικάνων μέσω του Ισραήλ.

Για την «ειρηνευτική» συμφωνία του Τραμπ για τη Γάζα

Η αντίσταση του Παλαιστινιακού λαού, όμως, αποτελούσε και αποτελεί εμπόδιο και αγκάθι στα σχέδια των Αμερικάνων στην περιοχή. Ο ηρωικός αυτός λαός παρά τους βομβαρδισμούς, τα βασανιστήρια, το λιμό, τους χιλιάδες νεκρούς, αγνοούμενους και τραυματίες δεν σταμάτησε να αντιστέκεται. Έχει εμπνεύσει κινήματα αλληλεγγύης παγκόσμια, ενώ το Ισραήλ έχει απονομιμοποιηθεί στα μάτια χιλιάδων. Φτάσαμε έτσι στην εύθραυστη ανακωχή μεταξύ σιωνιστικού κράτους (που κινείται υπό τις εντολές και για τα συμφέροντα των Αμερικάνων), και της παλαιστινιακής αντίστασης. Καμία αυταπάτη δεν έχουμε ότι η ειρήνη θα έρθει με συμφωνίες που «πουλάει» ο Τραμπ πάνω από τα πτώματα χιλιάδων νεκρών. Άλλωστε, ούτε μια εβδομάδα δεν άντεξαν οι σιωνιστές και ξεκίνησαν πάλι τις επιδρομές και τους βομβαρδισμούς. Μπορεί η ανακωχή να αποτελεί ανάσα και για τον

Παλαιστινιακό λαό που εδώ και δύο χρόνια στενάζει κάτω από την ιμπεριαλιστική και σιωνιστική βαρβαρότητα, αλλά ο ίδιος λαός δεν «ακουμπάει» την ελευθερία του σε υποσχέσεις ιμπεριαλιστών. Γι αυτό και η παλαιστινιακή αντίσταση δεν δέχτηκε το σύνολο του σχεδίου των 21 σημείων που πρότεινε ο Τραμπ, που μεταξύ άλλων δεν αναγνώριζε παλαιστινιακό κράτος, προέβλεπε αφοπλισμό της Παλαιστινιακής Αντίστασης και ξένη διοίκηση στην περιοχή της Γάζας. Ξέρει πως θα νικήσει μόνο με την ένοπλη αντίστασή του και δεν σταματά να φωνάζει πως θα συνεχίσει να αντιστέκεται. Για μια λεύτερη πατρίδα, για κράτος ενιαίο και ανεξάρτητο από τη θάλασσα μέχρι τον ποταμό.

Αποτελεί λύση η αναγνώριση δύο κρατών;

Η αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους, όταν πάει χέρι-χέρι με την αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ σημαίνει: Αναγνώριση της ύπαρξης του σιωνιστικού τέρατος, νομιμοποίηση της κατοχής, των διωγμών και των εποικισμών, αποδοχή της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού, άρνηση του δικαιώματός του σε ενιαίο και ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος από τη θάλασσα μέχρι τον ποταμό και ουσιαστικά αναίρεση όλων των στοιχείων που συγκροτήθηκε το παλαιστινιακό κίνημα. Το αίτημα των δύο κρατών είναι ιστορικά και πολιτικά χρεοκοπημένο, μιλάει για αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του '67, δηλαδή στα σύνορα της κατοχής. Είναι ένα κατασκευάσμα, ένας μηχανισμός κατάπιξης του αγώνα των Παλαιστινίων. Αφορά και συγκινεί αυτούς που θεωρούν ότι την ιστορία την γράφουν οι ιμπεριαλιστές. Αυτούς που δεν δίνουν το δικαίωμα στην πάλη των λαών να καθορίζει το μέλλον τους.

Ιστορικά η πρόταση αυτή χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται για την χειραγώγηση του Παλαιστινιακού λαού, για να σταματήσει να αγωνίζεται και να αποδεχτεί την καταδίκη του. Είναι προσπάθεια συγκάλυψης και ξεπλύματος των εγκλημάτων των σιωνιστών. Αξιοποιήθηκε για να χτυπήσει τη συνείδηση των Παλαιστινίων και τα κινήματα αλληλεγγύης.

Οι ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές, η Ρωσία, η Κίνα αλλά και τα αραβικά καθεστώτα, είναι συνένοχοι χρόνια τώρα στο έγκλημα. Όποτε επαναφέρουν το αφήγημα περί αναγνώρισης δύο κρατών, το κάνουν επειδή τους βολεύει στην επίτευξη των συμφερόντων τους. Νίπτουν τας χείρας τους μπροστά στη σφαγή

του Παλαιστινιακού λαού και προσπαθούν με ψέματα και υποκρισία να θολώσουν την συνειδητή τους.

Τα αστικά κόμματα της χώρας μας υιοθετούν την άποψη για αναγνώριση δύο κρατών. Στην πράξη, η αστική τάξη της χώρας, υπό τις οδηγίες των ΗΠΑ, εμπλέκει την χώρα μας στην γενοκτονία και υιοθετεί φιλο-ισραηλινή πολιτική. Η ρεφορμιστική αριστερά με κυρίαρχο το ΚΚΕ, επικαλείται τις αποφάσεις του ΟΗΕ (ιμπεριαλιστικού οργανισμού) και υιοθετεί το αίτημα για αναγνώριση δυο κρατών στα σύνορα του '67. Από την άλλη, η άποψη των περισσότερων οργανώσεων της αναρχοαυτονομίας έμμεσα ή άμεσα κατακρίνει τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και υποδεικνύει αντ' αυτού να κάνει ο Παλαιστινιακός λαός...αντικρατικό αγώνα.

ΟΙ ΛΑΟΙ ΝΙΚΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΟΠΛΟ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Ο μοναδικός όρος για να κερδίσει ο λαός της Παλαιστίνης την ελευθερία, την ανεξαρτησία και τη ζωή του είναι η ίδια του η αντίσταση και τα όπλα της. Η επίλυση του Παλαιστινιακού ζητήματος είναι αποκλειστικά υπόθεση της πάλης του λαού αυτού και του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος όλων των λαών. Μακριά από τον συμβιβασμό και τα παζάρια του ρεφορμισμού, των αστών και των ιμπεριαλιστών.

Η ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση δεν μπορεί να κάμψει γιατί είναι όρος ζωής και επιβίωσης. Η πάλη των Παλαιστινίων που δεν σταματούν να πολεμούν για την ελευθερία τους έχει εμπνεύσει και φωτίσει την πάλη των λαών και της νεολαίας. Σήμερα περισσότερο από ποτέ χρειάζεται την αλληλεγγύη των λαών. Και πραγματική αλληλεγγύη δεν είναι άλλη από την ανάπτυξη σε κάθε γωνιά του πλανήτη αντιιμπεριαλιστικών- αντιπολεμικών κινήματων.

Στη χώρα μας, μια χώρα διπλά εξαρτημένη, της οποίας η αστική τάξη και η κυβέρνηση έχουν πάρει εξ αρχής την πλευρά των γενοκτόνων, πρέπει να φουντώσουν οι διαδηλώσεις αλληλεγγύης. Τα κυβερνητικά και συστημικά αφηγήματα δεν μπορούν να μας πείσουν να ταχθούμε με την πλευρά των φονιάδων. Είμαστε με την ένοπλη αντίσταση των Παλαιστινίων για κράτος ενιαίο και ανεξάρτητο από την θάλασσα μέχρι τον ποταμό. Είμαστε με την πάλη των λαών για τη ζωή και την ελευθερία τους. Και θα το φωνάζουμε, παρά την τρομοκρατία και την καταστολή, στους δρόμους, στα αμφιθέατρα, στα θρανία... ΠΑΝΤΟΥ!

Οι λαοί όλου του κόσμου διαδηλώνουν για την Παλαιστίνη!-Η πραγματική αλληλεγγύη στην παλαιστινιακή αντίσταση!

Μάνος Μυλωνάς
(Πολιτικών Μηχανικών Πάτρας)

Το κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ δύο χρόνια τώρα προχωρά την «τελική λύση» εις βάρος των Παλαιστινίων. Άθλιες συνθήκες διαβίωσης, αρρώστιες, πείνα, εξαθλίωση, βομβαρδισμοί και θάνατοι είναι μόνο λίγα από όλα όσα καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες να συμβαίνουν στη λωρίδα της Γάζας εις βάρος του Παλαιστινιακού λαού. Το σιωνιστικό κράτος, μια μαριονέτα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, έχει ως στόχο να μην μείνει ζωντανός κανένας Παλαιστίνιος, βοηθώντας τις ΗΠΑ να εδραιώσουν περαιτέρω την επιρροή τους στη Μέση Ανατολή.

Ποια είναι άραγε η απάντηση στη γενοκτονία που συντελείται;

Είναι άραγε λύση η ανθρωπιστική βοήθεια που στέλνεται ανά διαστήματα από τις αστικές τάξεις των ιμπεριαλιστικών ή και μη χωρών; Είναι άραγε λύση, οι ακτιβιστικές δράσεις (π.χ. "March to Gaza") που τελευταία αποτελούν προτεραιότητα ορισμένων αριστερών δυνάμεων; Ποια προβλήματα τελικά κρύβουν αυτές οι απόψεις και ποιά τα πολιτικά κενά που βγαίνουν στην επιφάνεια;

Οι εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος, με τον τεχνητό λιμό που επέβαλε το Ισραήλ στους κατοίκους της Γάζας, με τους μαζικούς βομβαρδισμούς σε συσσίτια και με εκατοντάδες ανήλικα παιδιά να πεθαίνουν από την εξαθλίωση και την πείνα, ενέτειναν τις διαδηλώσεις και τις δράσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό. Αυτό προκάλεσε πίεση στις αστικές τάξεις των δυτικών χωρών να στείλουν ανθρωπιστική βοήθεια, φάρμακα ή τρόφιμα, μέσω διεθνών οργανισμών και ΜΚΟ (την οποία βέβαια μπλόκαρε το Ισραήλ). Οι ίδιες αστικές τάξεις που πείστηκαν από τη αγανάκτηση και τον αγώνα των λαών και αναγκάστηκαν να προβούν στις ελάχιστες κινήσεις, ίσα-ίσα για να ρίξουν στάχτη στα μάτια του κόσμου, είναι αυτές που τόσο καιρό με πυρομαχικά, πολεμικούς εξοπλισμούς τους ενισχύουν τον αφανισμό των Παλαιστινίων και συνεργάζονται διατηρώντας άρτιες σχέσεις με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Είναι συνεπώς ανθρωπιστική βοήθεια με σκοπό να σταματήσει ο αφανισμός των Παλαιστινίων ή αποτελεί ξέπλυμα στην στήριξη

της γενοκτονίας από μεριάς τους; Το συγκεκριμένο ερώτημα είναι ειρυνικό και η απάντηση είναι μάλλον αυτονόητη...

Την ίδια περίοδο, ήρθαν στην επιφάνεια ακτιβιστικές δράσεις. Διεθνείς διοργανώσεις με συμβολικές κινήσεις αποπειράθηκαν να σπάσουν τον αποκλεισμό στη Γάζα και να έρθουν σε επαφή με τον Παλαιστινιακό λαό παρέχοντάς του ανθρωπιστική βοήθεια. Προφανώς, όπως φάνηκε και επιβεβαιώθηκε στην πορεία, κινήσεις όπως οι αποστολές στολίσκων και το "March to Gaza" όχι μόνο δεν κατάφεραν να εκπληρώσουν τον στόχο τους, αφού χτυπήθηκαν από το Ισραήλ, αλλά σε στιγμές κινδύνου δεν δίστασαν να ζητήσουν βοήθεια και προστασία από τις κυβερνήσεις και τον ΟΗΕ, από αυτούς δηλαδή που κλείνουν τα μάτια στην γενοκτονία. Ακόμα και κατά την διάρκεια του ταξιδιού δεν έλλειψαν δηλώσεις από το πλήρωμα όπως «ενώ ο κόσμος σιωπά, εμείς θα σπάσουμε την σιωπή τους» υπενθυμίζοντας για ακόμη μία φορά πως δεν έβλεπαν ως συνοδοιπόρο τους τον λαό που καθημερινά πλημμύριζε και πλημμυρίζει τους δρόμους των πόλεων.

Λογικές ανάθεσης και ακτιβισμού αποτελούν τροχοπέδη στην ανάπτυξη του κινήματος, αφού λειτουργούν αποπροσανατολιστικά και διαστρεβλώνουν τους στόχους του κόσμου που αγωνίζεται, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο ο στόχος αυτός θα επιτευχθεί. Αποπροσανατολίζουν, δηλαδή, από το γεγονός ότι το υποκείμενο που δείχνει αλληλεγγύη είναι ο ίδιος ο λαός με τις κινητοποιήσεις του, κανένας μεσσίας και καμία κυβέρνηση.

Ποια είναι η πραγματική αλληλεγγύη και ποιοι οι ουσιαστικοί τρόποι πάλης του κινήματος;

Πραγματική αλληλεγγύη είναι οι πλημμυρισμένοι δρόμοι από κόσμο που φωνάζει «Λευτεριά στην Παλαιστίνη». Που δεν καθησυχάζεται από όσους υποτίθεται λένε ότι αναγνωρίζουν δύο κράτη, κράτος της Παλαιστίνης και κράτος του Ισραήλ, για να στηρίξουν στην πραγματικότητα την λύση του ενός, του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ. Που δεν καθησυχάζεται από οποιοδήποτε

άλλο αίτημα πέρα από «Ενιαίο κράτος Παλαιστινιακό, από την θάλασσα μέχρι τον ποταμό». Είναι η προσπάθεια συνένχισης και μαζικοποίησης των διαδηλώσεων αλληλεγγύης με βασικό στόχο την πολιτικοποίησή τους. Κρίνεται σημαντικό να πρωτοστατούν απόψεις που καταδικάζουν το κράτος του Ισραήλ και τους ιμπεριαλιστικούς πατρώνες του, απόψεις που βάζουν πρώτα από όλα την νίκη της παλαιστινιακής αντίστασης.

Ο Παλαιστινιακός λαός και η ηρωική αντίστασή του έρχονται να μας θυμίσουν πως η νεολαία πρέπει να παλέψει για να μην γίνει κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών. Φαίνεται πιο έντονα από ποτέ η ανάγκη συγκρότησης αντιπολεμικού- αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στους χώρους όπου η νεολαία ζει, σπουδάζει και εργάζεται. Ένα αντιπολεμικό κίνημα που θα προτάσσει την άποψη πως ο ιμπεριαλισμός είναι ο βασικός και κοινός εχθρός του Παλαιστινιακού λαού και τελικά όλων των λαών του πλανήτη.

Η πραγματική αλληλεγγύη γίνεται αισθητή όταν το ζήτημα της Παλαιστίνης καταφέρνει να ανοίξει σε σωματεία, συνλεύσεις φοιτητών και σχολεία. Το Παλαιστινιακό ζήτημα πρέπει να παραμένει ενεργό. Οι διαδηλώσεις με μικρότερη συμμετοχή ενός προηγούμενου διαστήματος στην χώρα μας αποτέλεσαν έδαφος για να μαζικοποιηθούν οι πιο πρόσφατες και σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να κινούμαστε. Ο ίδιος ο παλαιστινιακός λαός δηλώνει πως περισσότερο από ρούχα και φαγητό χρειάζεται τη συγκρότηση κινήματος σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης.

Οι Παλαιστίνιοι αγωνίζονται και αντιστέκονται για την λευτεριά τους με το όπλο στο χέρι απέναντι στον ιμπεριαλισμό και η αντίστασή τους αυτή είναι αναγκαία να νικήσει!

Φοιτητικοί Σύλλογοι: όργανα πάλης στα χέρια των φοιτητών από το Πολυτεχνείο στο σήμερα

Στέργιος Ντισσοτόλης
(Αρχιτεκτονική Ιωαννίνων)
Θάλεια Τζοβάρια
(Ιατρική Ιωαννίνων)

Διανύουμε μία περίοδο στην οποία βλέπουμε δικαιώματα και κατακτήσεις γενικά, πόσο μάλλον και στον χώρο της εκπαίδευσης να χτυπιούνται με μένος από το σύστημα. Σε μία τέτοια πραγματικότητα δεν θέλουν οι Φ.Σ. να είναι μαχητικοί και όπλα στα χέρια των φοιτητών και συνεπώς τους χτυπάνε. Η συζήτηση για την πάλη του φοιτητικού κινήματος στην περίοδο της χούντας παραμένει επίκαιρη. Τα συλλογικά μας όργανα όπως τα ξέρουμε σήμερα κατακτήθηκαν μέσα από αυτήν την πάλη, η οποία αμφισβήτησε πλήρως το πλαίσιο που έθετε το σύστημα. Είχε αντιφασιστικό, αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα, έθεσε ζητήματα προοπτικής όπως την λαοκρατία. Αυτή ήταν και η πολιτική βάση συγκρότησης του κινήματος και των οργάνων, αυτά έφεραν την μεγαλειώδη εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Η χούντα έσπευσε να καταργήσει κάθε κεκτημένο δημοκρατικό και συνδικαλιστικό δικαίωμα του λαού, διέλυσε τον νεοσύστατο φοιτητικό συνδικαλισμό (Φ.Σ., ΕΦΕΕ), έβγαλε στην παρανομία κάθε αριστερή οργάνωση και έστειλε στις φυλακές και στα ξερονήσια εκατοντάδες αγωνιστές. Με σκοπό να οικοδομήσει ένα πλαίσιο αυστηρώς ελεγχόμενο σε ένα κλίμα τρομοκρατίας διόρισε δικούς της ανθρώπους στην διοίκηση του πανεπιστημίου καθώς και στους Φ.Σ. τους οποίους χρησιμοποιούσε για να κατευθύνει τις «διεκδικήσεις» μόνο σε στενά συντεχνιακά ζητήματα. Ταυτόχρονα έστησε πειθαρχικά συμβούλια τα οποία είχαν την αρμοδιότητα να επιβάλλουν την διαγραφή σε όσους φοιτητές είχαν αντιστασιακή δράση και να κόβουν τις αναβολές κατάταξης στον στρατό. Ο ελληνικός λαός δεν υπέκυψε στην τρομοκρατία των συνταγματαρχών αλλά βήμα-βήμα ανέπτυξε αντιφασιστική δράση. Πρώτο δείγμα του ότι η χούντα δεν κατάφερε να δημιουργήσει λαϊκά ερείσματα ήταν οι μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις στις κηδείες Σεφέρη και Παπανδρέου όπου το καθεστώς έσπευσε να καταστείλει. Ακολούθησε μαζική έκφραση λαού και νεολαίας στον δρόμο με κάθε ευκαιρία.

Μέσα στην αντιφασιστική πάλη του φοιτητικού κινήματος αναδείχθηκε και η «πάλη των δύο γραμμών». Ο λαός και οι φοιτητές προσπέρασαν πλατιά την γραμμή του εκδημοκρατισμού και της φιλελευθεροποίησης της δικτατορίας που έθετε η ρεφορμιστική αριστερά (Ρήγας Φεραίος, ΚΝΕ), μία γραμμή που χωρούσε μέσα από τον βασιλιά μέχρι και τις αστικές δυνάμεις. Αντίθετα συστράφηκε μαζικά στην γραμμή της αντι-

φασιστικής, αντιιμπεριαλιστικής ανατροπής της αμερικανοκίνητης χούντας που έθετε η επαναστατική αριστερά (ΠΠΣΠ). Στα μικρά και μεγάλα ζητήματα που καλούταν να απαντήσει το φοιτητικό κίνημα, η ρεφορμιστική αριστερά έθετε τον συμβιβασμό και προσπαθούσε να κατευθύνει την πάλη των φοιτητών σε ακίνδυνες διεξόδους-αδιέξοδα. Αυτό που ήταν όμως αναγκαίο ήταν η σύγκρουση με το καθεστώς και τους μηχανισμούς του. Ενδεικτικά, σε μία περίοδο που το φοιτητικό κίνημα έμπαινε μαζικά στις διαδικασίες του, η χούντα για να ανακόψει αυτήν την πορεία διεξήγαγε φοιτητικές εκλογές βίας και νοθείας. Κομβικής σημασίας αποτέλεσε το γεγονός ότι οι φοιτητές συνταγμένοι στην γραμμή της αποχής μαύρισαν τις ψευτοεκλογές αναδεικνύοντας πόσο λανθασμένη και αποπροσανατολιστική ήταν η γραμμή του εκδημοκρατισμού. Ακόμη, όταν το '73 το καθεστώς κάλεσε μαζική επιστράτευση φοιτητών με αντιδικτατορική δράση, οι φοιτητές απάντησαν με μαζικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις με αποκορύφωμα την κατάληψη της Νομικής. Ξανά, ο ρεφορμισμός επιδίωξε συμβιβασμό με τον πρύτανη. Κορύφωση της πάλης των γραμμών ήταν η εξέγερση του Πολυτεχνείου, όταν οι δυνάμεις αυτές διαφώνησαν με τον αντιφασιστικό, αντιιμπεριαλιστικό του χαρακτήρα, εναντιώθηκαν στο σύνθημα «έξω οι ΗΠΑ, έξω το ΝΑΤΟ» και πραξικοπηματικά προσπάθησαν να λήξουν την κατάληψη.

Στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το φοιτητικό κίνημα ατσάλωθηκε σε αυτήν την πολιτική βάση και στην μαζική πάλη της επαναστατικής γραμμής. Τα συλλογικά όργανα, τα καταστατικά τους, οι δημοκρατικές τους διαδικασίες, η ανεξαρτησία των συλλόγων από το κράτος και τους μηχανισμούς του, ακόμα και το γεγονός ότι, έστω και τυπικά, μέλη των συλλόγων δεν μπορούν να είναι φασίστες ή μέλη των σωμάτων ασφαλείας, όλα προέρχονται από την πάλη των φοιτητών τότε. Στην ίδια λογική κατακτήθηκε και

το λαϊκό άσυλο αγώνων γιατί έγινε κατανοητό από το Φ.Κ. ότι οι αγώνες, οι διαδικασίες του και τα ίδια του τα όργανα χρειάζεται να είναι ανεξάρτητα από το κράτος και τους θεσμούς του.

Το σύστημα διαχρονικά χτυπάει τους συλλόγους και τις διαδικασίες μας. Φοβάται την οργανωμένη και συλλογική πάλη των φοιτητών γιατί ξέρει ότι είναι η μόνη απάντηση στην τόσο οργανωμένη επίθεση που εξαπολύει. Με νόμους και με μέτρα έχει φέρει μια σειρά από χτυπήματα όπως αυτή στο άσυλο, που ξεκινά από τον νόμο Γαβρόγλου μέχρι την οριστική του κατάργηση από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Όπως ο νόμος Κεραμέως που έφερε τις ηλεκτρονικές εκλογές εκπροσώπων σε όργανα αντιπαραθετικά στους δικούς μας συλλόγους που έρχονται να καταργήσουν τις διαδικασίες μας και να καλλιεργήσουν την λογική της ανάθεσης -λογική που και ο ρεφορμισμός με τους «κόκκινους εκπροσώπους» αναπαράγει. Αποκορύφωμα αποτελούν τα πειθαρχικά συμβούλια (διάταξη του ν. Κεραμέως που εξειδικεύτηκε με τον ν. Ζαχαράκη) τα οποία στήνονται από διοικήσεις και καθηγητές για να ποινικοποιήσουν την πολιτική και συνδικαλιστική δράση με ανώτατη ποινή την οριστική διαγραφή. Το όλο πλαίσιο τρομοκρατίας και φασιστικοποίησης συμπληρώνεται με την πανεπιστημιακή αστυνομία, τις κάμερες ασφαλείας και τις ελεγχόμενες εισόδους. Την κατεύθυνση απομάκρυνσης των φοιτητών από τους συλλόγους τους υπηρετεί η διαχρονική λάσπη που ρίχνει το σύστημα στον συνδικαλισμό και την αριστερά αλλά και οι εντατικοί ρυθμοί σπουδών που επιτάσσουν τρέξιμο και σκυμμένο κεφάλι. Επίσης το αστικό αφήγημα της ακαδημαϊκής κοινότητας και της συνδιοίκησης-συνδιαλλαγής με το καθηγητικό κατεστημένο, αποτελεί βασικό χτύπημα της πολιτικής συγκρότησης των Φ.Σ., πόσο μάλλον όταν ο ρεφορμισμός τον σιγοντάρει. Οδηγεί τους φοιτητές σε αδιέξοδα, γιατί τους βάζει να αναζητούν φίλους ανάμεσα στους εχθρούς τους.

Σε μία περίοδο που το σύστημα βάζει σε εφαρμογή όλους τους ψηφισμένους νόμους, οι διαγραφές είναι προ των πυλών και η φασιστικοποίηση εντείνεται, οι φοιτητές χρειάζεται να αναπτύξουμε την συλλογική μας πάλη. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος πέρα από την συγκρότηση στα συλλογικά μας όργανα καθώς αυτά είναι τα μοναδικά μας όπλα απέναντι στο πάνοπλο σύστημα που έχουμε απέναντί μας.

Η εκπαίδευση είναι ένα όπλο, οι συνέπειες του οποίου εξαρτώνται από το ποιος το κρατά στα χέρια του και σε ποιον το έχει στραμμένο...

Γεωργία Κωστίκου
(Ρωσικής Φιλολογίας ΕΚΠΑ)
Δημήτρης Βασιλάκης
(μεταπτυχιακός φοιτητής Ιατρικής ΕΚΠΑ)

Η εκπαίδευση δεν είναι ουδέτερη και αταξική...

Να ένας κανόνας με τον οποίο συμφωνούν θεωρητικά οι αριστερές δυνάμεις, οι οποίες βέβαια αντιφάσκουν όταν επιδίδονται στην ακατάσχετη προτασεολογία προς το σύστημα ή όταν ονειρεύονται μια «καλύτερη διαχείριση της εκπαίδευσης» ή όταν αναζητούν τους «πιο δημοκρατικούς πρυτάνεις».

Στο καπιταλιστικό σύστημα κουμάντο κάνει η αστική τάξη, που μέσω του κατανεμητικού και του ιδεολογικού ρόλου της εκπαίδευσης (μεταξύ άλλων) διαωνίζει την κυριαρχία της, αναπαράγεται στη βάση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Στον σοσιαλισμό αντίθετα, που κάνει κουμάντο η εργατική τάξη οικοδομείται μία άλλου τύπου εκπαίδευση με διαφορετικά χαρακτηριστικά. Αξίζει να δούμε λίγο πιο συγκεκριμένα το παράδειγμα της σοσιαλιστικής Κίνας και το πώς η Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση αντιμετώπισε το ζήτημα της εκπαίδευσης...

Η έφοδος των Κινέζων στον ουρανό και η ΜΠΠΕ...

Μετά τον πόλεμο με τον ιαπωνικό ιμπεριαλισμό και τρεις συνολικά επαναστατικούς εμφυλίους ιδρύεται η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας το 1949. Από τότε και έπειτα ξεκινάει η οικοδόμηση του σοσιαλισμού, η οποία αντιμετώπισε απανωτές δυσκολίες που προσπεράστηκαν με το μεγάλο άλμα προς τα μπρος (ανάπτυξη βιομηχανίας, τεχνολογίας, γεωργίας...) αλλά και το ξέσπασμα της ΜΠΠΕ.

Το 1966 τοιχοκολλείται το πρώτο τα τζεμπια που καταγγέλει τον πρύτανη του πανεπιστημίου της Σαγκάης και στέλεχος του ΚΚΚ για τις δεξιές του απόψεις. Ακολούθησαν πολύ μαζικές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις ενάντια στις δεξιές απόψεις που αναδύονταν στην κομμουνιστική Κίνα.

Η ταξική πάλη ΔΕΝ σταματάει στον σοσιαλισμό... Οι εκμεταλλευτικές σχέσεις καταργούνται, οι αστικές αντιλήψεις επιβιώνουν

Μετά την επανάσταση αλλάζει η παραγωγική βάση και κατ' επέκταση και το εποικοδόμημα (εκπαίδευση, τέχνη, πολιτισμός κλπ). Οι νέες παραγωγικές σχέσεις οικοδομούνται από το μηδέν αντικαθιστώντας τις

παλιές σχέσεις εκμετάλλευσης...

Αυτές οι αλλαγές βέβαια δεν μπορούν να συντελεστούν εν μία νυκτί, αλλά απαιτούν μια μακροχρόνια πορεία, όπου αναδεικνύονται παλιές και καινούριες αντιθέσεις. Η πιο χαρακτηριστική που πρωτοεμφανίστηκε στην ΕΣΣΔ και ακολούθησε στην Κίνα ήταν η αντίθεση της εργατικής τάξης και της «εργαζόμενης διάνοησης», που διαμορφώνεται σταδιακά σε κοινωνικό στρώμα, διεκδικεί ιδιαίτερο ρόλο και εν τέλει την κυριαρχία. Στην πορεία αυτή η αντίθεση οξύνεται μέχρι να πάρει χαρακτηριστικά ταξικής αντίθεσης. Αυτή την αντίθεση προσπάθησε να αντιμετωπίσει η ΜΠΠΕ που καθοδηγήθηκε από τον Μάο Τσε Τουνγκ και τους Κινέζους κομμουνιστές. Ήταν ουσιαστικά μια επανάσταση μέσα στην επανάσταση, όπου συγκρούστηκαν η αριστερή με τη δεξιά γραμμή...

Πώς τέθηκε το ζήτημα της εκπαίδευσης στη ΜΠΠΕ;

Στον σοσιαλισμό οι επαναστατικές αλλαγές στην παραγωγή απαιτούν και επαναστατικές αλλαγές στην εκπαίδευση. Η ΜΠΠΕ προσπάθησε να απαντήσει τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την παραγωγή με επαναστατικό τρόπο...

Στη σοσιαλιστική Κίνα:

-Ανατράπηκαν οι ταξικοί διαχωρισμοί. Όλα τα εκπαιδευτικά συστήματα που είχαν δοκιμαστεί μέχρι τότε περιόριζαν την πρόσβαση όσο ανέβαινε η εκπαιδευτική βαθμίδα. Αυτό η ΜΠΠΕ το αμφισβήτησε εξολοκλήρου. Άλλαξε τον τρόπο εισαγωγής στα πανεπιστήμια, μιας και οι φοιτητές επιλέγονταν από τα εργοστάσια.

-Έθεσε από την αρχή και με πρωτοποριακούς όρους ποιος είναι πραγματικά ειδικός και γνώστης. Υπάρχουν πολλές μαρτυρίες που το επιβεβαιώνουν. Ένας Κινέζος δάκτορας φυσικής «βγάζει το καπέλο» στους εργάτες που του έμαθαν πώς να ξεχωρίζει τα διαφορετικά είδη χάλυβα, που ο ίδιος αδυνατούσε παρά τις σπουδές του.

-Ανέδειξε τη διαλεκτική σχέση πράξης – θεωρίας. Στο παραπάνω παράδειγμα ο εργάτης λέει στον φυσικό «οι εργάτες έχουν πολλούς τρόπους γι' αυτή τη δουλειά που δεν τις γράφουν τα βιβλία» θέτοντας ότι θεωρία ξεκομμένη από την πράξη δεν είναι και πολύ χρήσιμη. Μία άλλη μαρτυρία αναφέρει: Αγρότες πήραν μερικούς φοιτητές από τη Γεωργική Σχολή του Σιαν που είχαν μελετήσει τη φρουτοκαλλιέργεια και τους είπαν «να τα φυτά, δείξτε μας τι ξέρετε να κάνετε».

Οι φοιτητές δεν έκαναν τίποτα! Ομολογούν αργότερα ντροπιασμένοι ότι πίστευαν ότι ήταν ανώτεροι από τους αγρότες αφού είχαν κάνει ανώτερες σπουδές... Αυτό το παράδειγμα αναδεικνύει το χρέος των φοιτητών να ενσωματωθούν στις μάζες, για να μάθουν μέσα από την εργασία. Μόνο τότε οι θεωρίες τους θα μπορούσαν να εφαρμοστούν αποτελεσματικά συμβάλλοντας στη γενική άνοδο του βιοτικού και κοινωνικού επιπέδου.

-Ανέδειξε νέες επαναστατικές μεθόδους διδασκαλίας. Τα προγράμματα μαθημάτων ήταν προσαρμοσμένα στις νέες ανάγκες και την πραγματικότητα. Χτίστηκαν πανεπιστήμια κοντά σε εργοστάσια και την ύπαιθρο ώστε οι φοιτητές να μπορούν να εφαρμόσουν στην πράξη τη θεωρία τους. Οι ώρες των μαθημάτων ήταν εύκαμπτες και ανάλογες με την εποχή για να μπορούν μαθητές και φοιτητές να ασχοληθούν με την παραγωγή τις εποχές της έντονης δραστηριότητας. Άλλαξε ακόμα και ο χαρακτήρας των εξετάσεων, στοχεύοντας την κατανόηση και όχι την αποστήθιση.

Γιατί είναι σημαντικό να αντλήσουμε πείρα από τη ΜΠΠΕ;

Δε μελετάμε τη ΜΠΠΕ και τις κατακτήσεις της για λόγους ιστορικούς, ούτε έχουμε βέβαια την αυταπάτη ότι τέτοιες αλλαγές στην εκπαίδευση μπορούν να εφαρμοστούν στο σήμερα σε αυτές τις συνθήκες. Ξέρουμε άλλωστε πολύ καλά ότι η αστική τάξη δε θα παρατήρει έναν τόσο χρήσιμο μηχανισμό όπως η εκπαίδευση αναίμακτα. Για αυτό και οι προτάσεις για «διαφορετικά» μοντέλα εκπαίδευσης, παιδεία και έρευνα στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών είναι άτοπες και ανεδαφικές...

Ασχολούμαστε με τους αγώνες του χτες για να τροφοδοτήσουμε τους αγώνες του σήμερα. Στη ΜΠΠΕ οι φοιτητές συνολικά οι νέοι και οι νέες δεν έπαιξαν απλά καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση μιας άλλου τύπου εκπαίδευσης, αλλά η συμβολή τους στο προχώρημα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού ήταν κομβική. Εμείς σήμερα γνωρίζοντας τα διδάγματα της ΜΠΠΕ πρέπει να εμπνευστούμε και να εξοπλιστούμε για τις μάχες που έχουμε να δώσουμε...

Φοβούνται τους αγώνες της νεολαίας, τη θέλουνε σκυφτή για τα κανόνια κρέας

Τατιάνα Τζάλλα
(Κτηνιατρική ΑΠΘ)

Η κυβέρνηση ετοιμάζεται να ψηφίσει νέο νομοσχέδιο που αφορά τις Ένοπλες Δυνάμεις και φέρνει μια σειρά αλλαγές όσον αφορά τη στρατεύση. Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο έρχεται να επιβεβαιώσει τη φάση στην οποία βρισκόμαστε: αυτή της προετοιμασίας του επόμενου μεγάλου πολέμου. Έρχεται να επιβεβαιώσει τις ανάγκες της ελληνικής αστικής τάξης να διαμορφώσει ένα «νέο στρατό» που να ανταποκρίνεται στη φάση αυτή. Να προετοιμάσει τους νέους ανθρώπους που θα κληθούν να πολεμήσουν για τα σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Το νέο νομοσχέδιο, λοιπόν, φέρνει τα εξής: 1) θητείς μόνο στον στρατό ξηράς, 2) συγκεκριμένη αναφορά στους όρους με τους οποίους θα γίνεται η εθελοντική στρατεύση γυναικών από το 2026 (με άνοιγμα της συζήτησης και στην υποχρεωτική), 3) αυστηροποίηση στις απαλλαγές Ι5 και 4) το κίνητρο της 9μηνης θητείας για όσους καταταγούν από τα 18. Τα νέα αυτά μέτρα ένα κάνουν ξεκάθαρο: Ότι η νεολαία που ταξικά πετιέται εκτός Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης (μέσα από τους κόφτες της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής και της Τράπεζας Θεμάτων), αυτή είναι η προοπτική που την περιμένει. Είτε να μένει με το κεφάλι σκυφτό και να στέλνεται από νωρίς στον εργασιακό μεσαίωνα που διαμορφώνει το 13ωρο και όλα τα αντεργατικά μέτρα, είτε να στέλνεται από τα 18 στο στρατό για πλύση εγκεφάλου και καλλιέργεια της «εθνικής» της «συνείδησης». Γιατί όταν ετοιμάζονται να μας στείλουν στο επόμενο σφαγείο, κανείς δεν έχει το περιθώριο να «λουφάρει» με αναβολές και κανένας άντρας ή γυναίκα δεν περισσεύει από αυτή τη διαδικασία.

Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα ετοιμάζει τον επόμενο

παγκόσμιο πόλεμο, όπως υποδηλώνουν τα ανοιχτά πολεμικά μέτωπα παγκόσμια, από την Ουκρανία μέχρι τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Αυτή την κατεύθυνση, λοιπόν, έρχεται να υπηρετήσει το νέο νομοσχέδιο Δένδια. Αυτή την κατεύθυνση υπηρετούν οι πολεμικές καμπάνιες σε σχολεία και οι επισκέψεις μαθητών σε πολεμικά μουσεία που διοργάνωνε η κυβέρνηση όλη την περσινή χρονιά, ώστε να πείσει τους μαθητές να στελεχώσουν τις στρατιωτικές σχολές. Αυτή την κατεύθυνση υπηρετεί το 5% του ΑΕΠ που πρέπει να δίνει η χώρα μας και οι υπόλοιπες χώρες του ΝΑΤΟ για τους πολεμικούς εξοπλισμούς. Αυτή την κατεύθυνση υπηρετεί η όξυνση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής και το χτύπημα της νεολαίας όπου σταθεί και όπου βρεθεί. Γιατί πώς αλλιώς ο λαός αυτού του κόσμου, και ο δικός μας ο λαός, θα πειστούν να θυσιάσουν στα πολεμικά τους σχέδια; Είτε με το «καρότο»... είτε με το «μαστίγιο».

Η νεολαία όμως δεν πειθείται. Γι' αυτό άλλωστε ερήμωσαν οι στρατιωτικές σχολές και λύσσαξε η κυβέρνηση να δώσει «τυράκια» για να τις ξανά γεμίσει. Και γι' αυτό η νεολαία στη χώρα μας και παγκόσμια βγαίνει να διαδηλώσει υπέρ του παλαιστινιακού λαού. Γιατί καταλαβαίνει για τι την προορίζουν. Λαός και νεολαία είναι αυτοί που μπορούν να μπουν φραγμός στα φιλοπόλεμα σχέδιά τους. Με τη συγκρότηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Προτάσσοντας τη φιλία και την αλληλεγγύη των λαών, κόντρα στην εθνικιστική προπαγάνδα που καλλιεργεί το σύστημα για να αποπροσανατολίσει από τον πραγματικό εχθρό. Κόντρα στα αιματοβαμμένα σχέδια των ιμπεριαλιστών, λαός και νεολαία να βγουν μπροστά και να παλέψουν για τη ζωή τους!

Η νεολαία εκτός Πανεπιστημίου ψάχνει απαντήσεις...

Λεωνίδας Αναγνωστόπουλος
(νέος εργαζόμενος)

Όλια Χαλκιά
(φοιτήτρια Πληροφορικής σε ΣΑΕΚ)

Όσο η επίθεση στην εκπαίδευση προχωράει, τόσο μεγαλύτερο κομμάτι της νεολαίας αποκλείεται από την είσοδό του στην τριτοβάθμια. Και με αυτό το ζήτημα θέλουμε να σχοληθούμε σε αυτό το άρθρο. Αν αναλογιστεί κανείς το ποσοστό εισαχθέντων στα πανεπιστήμια και το ποσοστό της νεολαίας που μένει εκτός, θα διαπιστώσει ότι η κατάσταση από τη μια είναι τρομακτική και από την άλλη ότι «παίρνει κι άλλο πετσόκομμα». Και αυτό γιατί ενδεχομένως το ποσοστό των εισαχθέντων να είναι αρκετά μεγάλο σε σχέση με το τι θέλουν, μιας και η «βαριά βιομηχανία» στη χώρα μας είναι ο τουρισμός και η παροχή υπηρεσιών. Η ΕΒΕ, η Τράπεζα Θεμάτων, το εθνικό απολυτήριο κ.α. αποτελούν ένα πολύ σοβαρό εργαλείο στα χέρια του συστήματος ώστε να αποκλειστούν τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών από την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Αν ένα παιδί «επιλέξει» κάποια σχολή κατάρτισης τα προβλήματα που θα συναντήσει είναι τόσα που οι πιθανότητες να την παρατήσει είναι μεγάλες. Εξέλιξη βαφτίζουν την υποτίμηση αυτών των σχολών. Από την καθημερινότητα ενός σπουδαστή (πάσο, σίτιση, στέγαση, υποδομές) μέχρι και τα επαγγελματικά δικαιώματα βλέπουμε την κανονικότητα και το μέλλον που περιμένει αυτά τα παιδιά. Το να μαθαίνεις να δουλεύεις σε καθεστώς μαθητείας, ως φτηνά εργατικά χέρια και σε καθεστώς ανασφάλιστης εργασίας είναι η κατάρτιση που παίρνεις σε αυτές τις σχολές.

Εκτός από τους διάφορους «κόφτες», το σημαντικότερο εργαλείο που έχει στα χέρια του το σύστημα είναι η ιδεολογική παρέμβαση στην συνείδηση της νεολαίας. Προσπαθούν να παρουσιάσουν αυτή την πραγματικότητα ως «κανονικότητα», πλάσζοντας ιδεολογήματα όπως το ότι είναι λογικό ένα παιδί από το Περιστέρι να γίνει ψυκτικός,

ότι είναι αναπόφευκτο κομμάτι της ζωής οι φράσεις «αφού δεν κάνω για γράμματα», «μάθε τέχνη κι άσπτη». Ενώ στην πραγματικότητα το να σπουδάξει κανείς είναι δικαίωμα, αυτοί που μας το αφαιρούν προσπαθούν να μας πείσουν ότι είναι καλύτερα έτσι, μας παρουσιάζουν αυτήν την κατάσταση ως μια καλή προοπτική και ευκαιρία.

Από τους 110.000 περίπου μαθητές που αποφοίτησαν από το λύκειο το 2025, οι εισαχθέντες στην τριτοβάθμια ήταν περίπου οι 62.000, ενώ οι 17.000 δεν έδωσαν καν πανελλήνιες. Το συμπέρασμα είναι ότι το ποσοστό που δεν περνάει σε κάποια σχολή είναι πολύ μεγάλο. Αυτοί που εξ' αρχής δεν δίνουν πανελλήνιες είναι επίσης πολλοί. Το μεγάλο ποσοστό που μένει «εκτός» δεν κινείται ενιαία, αλλά διοχετεύεται σε πολλούς χώρους, όπως δουλειές του ποδαρού (delivery, εστίαση, αποθήκες), σχολές κατάρτισης (ΙΕΚ, ΕΠΑΣ) κ.ο.κ. Αυτό έχει δυο αρνητικές πλευρές από την μια η πολυδιάσπαση αυξάνεται -πράγμα που το σύστημα επιδιώκει και θέλει- και από την άλλη επειδή ακριβώς αυτό το κομμάτι της νεολαίας ως σώμα δεν έχει κάποια αναφορά (σωματεία, συλλόγους κλπ) είναι δύσκολο να οργανωθεί και να παλέψει από κοινού.

Αυτό το μεγάλο κομμάτι της νεολαίας επειδή προέρχεται κυρίως από φτωχά και λαϊκά στρώματα, έχει πολλά να προσφέρει στην υπόθεση του κινήματος. Είμαστε σίγουροι, πως η ένταξη αυτού του δυναμικού στον αγώνα είναι καθοριστικής σημασίας. Με βάση τα ξεσπάσματα το τελευταίο καιρό είναι φανερό ότι και αυτό το κομμάτι της νεολαίας αναζητεί απαντήσεις και διέξοδο. Ζητούμενο είναι, το πως θα βρούμε τους τρόπους να έρθουμε κοντά σε αυτό τον κόσμο, να τον ακούσουμε προκειμένου να καταφέρουμε αυτά τα ξεσπάσματα να γίνουν συλλογικοί και οργανωμένοι αγώνες ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης.

Πώς τα πανηγύρια γίναν ξανά «της μόδας»

Σταύρος Λώλης
(ΗΜΜΥ ΔΠΘ)

Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια επαναπροσέγγιση, κυρίως από νέο κόσμο, των παραδοσιακότερων μορφών ψυχαγωγίας. Βλέπουμε πανηγύρια, παραδοσιακά και λαϊκά γλέντια σε νησιά και χωριά να γεμίζουν από νέους ανθρώπους, κάτι που δεν συνέβαινε λίγα χρόνια πριν. Χρόνο με τον χρόνο αυτό το φαινόμενο γίνεται όλο και πιο έντονο και χρήζει ερμηνείας. Γιατί οι νέες γενιές στις σημερινές συνθήκες στρέφονται σε τέτοιου τύπου διασκέδαση;

Για αρχή, έχει μία αξία να δούμε συνοπτικά τους όρους ζωής των νέων στο σήμερα. Είτε μιλάμε για σπουδάζουσα είτε για εργαζόμενη νεολαία, επικρατεί οικονομική δυσκολία όσον αφορά τόσο τον τρόπο όσο και τον τόπο διασκέδασης. Η πλειοψηφία των νέων δυσκολεύεται να πάει διακοπές και, ως αποτέλεσμα, επιλέγει φθηνότερες μορφές διακοπών (διακοπές στο χωριό, κάμπινγκ κλπ.). Παράλληλα, τα ίδια οικονομικά προβλήματα αποκλείουν πολλούς από τη διασκέδαση σε μαγαζιά, ενώ γίνεται Σόλο και πιο δύσκολη η πρόσβαση σε άλλη είδη ψυχαγωγίας: θέατρα, συναυλίες, παραστάσεις κλπ., αφού οι τιμές των εισιτηρίων είναι απαγορευτικές για αρκετούς από εμάς.

Έχει επίσης σημασία το γεγονός πως, ιδιαίτερα για τις υπαίθριες εκδηλώσεις, η πρόσβαση της νεολαίας σε αυτές γίνεται πιο αυθόρμητα, αφού αυτές διοργανώνονται σε πλατείες, πάρκα, γειτονιές. Δηλαδή, στους χώρους που, κατά βάση, ο νέος κόσμος ζει και περνά την καθημερινότητά του, που κοινωνικοποιείται, κάνει παρέες, φλερτάρει. Επομένως, οι οικονομικές συνθήκες των νέων σε συνδυασμό με την αμεσότητα και την ευκολία πρόσβασης, δημιουργούν τους όρους εκείνους που τραβάνε το ενδιαφέρον της νεολαίας. Η συνένωση σε μαζικούς χώρους προκύπτει και από την ανάγκη της νεολαίας να αναζητά την συλλογικότητα και τον συλλογικό τρόπο διασκέδασης.

Οι εντατικοί όροι σπουδών και δουλειάς με τους εξοντωτικούς ρυθμούς, τα 13ωρα, την εργοδοτική αυθαιρεσία, το τρέξιμο στην σχολή κλπ., μαζί με την προβολή του ατομικού δρόμου

ως μονόδρομο, την απομόνωση, τα ψυχολογικά βάρη και προβλήματα, δημιουργούν έναν εκρηκτικό συνδυασμό και ένα μπούχτισμα που ψάχνει κάπου να εκφραστεί. Βασική έννοια που χτυπιέται από το σύστημα, ώστε να λείπει από την καθημερινότητα, είναι αυτή της συλλογικότητας. Είναι η ανάγκη των νέων να νιώσουν κομμάτι ενός συνόλου, να πιαστούν χέρι - χέρι με τον δίπλα τους, να συναναστραφούν με καινούριο κόσμο, να γνωρίσουν άλλους ανθρώπους.

Παράλληλα, ξεπηδούν καλλιτέχνες και μπάντες με παραδοσιακούς ήχους και μελωδίες, ακόμα και με τραγούδια που είναι εξ ολοκλήρου διασκευές παραδοσιακών τραγουδιών. Συνδυασμοί παλιάς και καινούριας τεχνολογίας, πάντρεμα νεότερων ειδών μουσικής με παραδοσιακά. Τέτοια εγχειρήματα γίνονται αρκετά δημοφιλή και ο κόσμος τα αναζητά, με τα μουσικά σχήματα αυτά να φέρνουν έναν νεανικό αέρα στον χώρο των παραδοσιακών γλεντιών.

Κάπου εδώ, αξίζει να σημειωθεί η στασιμότητα που παρατηρείται όσον αφορά την εξέλιξη στις τέχνες και στην μορφή ψυχαγωγίας στο σήμερα. Στα πλαίσια της πολιτικής κατεύθυνσης της επίθεσης από το κεφάλαιο, που βαθαινει την ανέχεια και την εξαθλίωση των λαϊκών μαζών, η έτσι κι αλλιώς, μη ουδέτερη τέχνη ακόμα πιο πολύ εγκολπώνεται στα συμφέροντα και στις αξίες του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού. Η συστημική σήψη βαλτώνει την δημιουργικότητα των ανθρώπων και, κυρίως, δεν δίνει έδαφος σε καινοτομίες να αναπτυχθούν. Δεν είναι τυχαίο πως τα τελευταία αρκετά χρόνια δεν παρατηρούνται καινούρια μουσικά ρεύματα και μουσικές «επαναστάσεις»

που υπήρχαν στις προηγούμενες δεκαετίες. Το φαινόμενο αυτό μπορεί να παρατηρηθεί και σε διάφορες άλλες μορφές τέχνης, πχ στον κινηματογράφο με την εμμονή σε sequel και remakes παλιότερων ταινιών, στην λογοτεχνία, στη σχεδόν απύσαστοποίηση κλπ. Αναφέρομαι, δηλαδή, στην παραγωγή ποιοτικών έργων, τα οποία δεν χωρούν στην σημερινή βιομηχανία της τέχνης που αναζητά κέρδη. Έργα που προκύπτουν από την μαζική ενασχόληση των ανθρώπων με τις τέχνες, αλλά κατά βάση όσο οι λαϊκές μάζες συγκροτούνται απέναντι στους καταπιεστές τους και εφορμούν στον "ουρανό".

Ως νέοι άνθρωποι πάντα θα αναζητούμε τρόπους να συναντηθούμε, να κοινωνικοποιηθούμε, να γνωριστούμε μεταξύ τους, να διασκεδάσουμε συλλογικά. Ο ατομισμός και η κουλτούρα της απομόνωσης δεν χωρά τις ανάγκες μας, οι οποίες θα εκφράζονται με όποιο τρόπο καθίσταται δυνατό. Η προσπάθεια αποστείρωσης των χώρων που ζούμε (πανεπιστήμια, σχολεία, πάρκα κλπ.), εξυπηρετεί και τέτοιους σκοπούς (να βαθύνουν οι ρίζες του ατομισμού). Από μεριάς μας πρέπει να αναδεικνύουμε την μόνη διέξοδο που μπορεί να δοθεί στο σήμερα. Εκείνη που κόντρα στα ατομικά πρότυπα, την εκτόνωση και την σήψη αναδεικνύει την συλλογικότητα, την συντροφικότητα και την αλληλεγγύη.

Αντιπολεμικό - αντιιμπεριαλιστικό κίνημα

Οι ιμπεριαλιστές θέλουν να ξαναμοιράσουν γη, χαράσσοντας τα σύνορα με το αίμα των λαών.

- Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται και η αντιπαράθεση Η.Π.Α. - Ρωσίας οξύνεται
- Η Ευρωπαϊκή Ένωση επιδιώκει την ενίσχυση της πολεμικής βιομηχανίας.
- Η Κίνα προσπαθεί να αντιστοιχίσει την οικονομική της άνοδο με την ανάπτυξη του στρατιωτικού της οπλοστασίου
- Οι πολεμικές συγκρούσεις είναι καθημερινή είδηση.
- Η χώρα μας στέλνει όπλα στην Ουκρανία και συμμετέχει σε στρατιωτικές

επιχειρήσεις

- Η συνεργασία του ελληνικού κράτους με το κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ ενισχύεται και η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού

συνεχίζεται

- Η κυβέρνηση δίνει κίνητρα για να προτιμήσουν οι νέοι τις στρατιωτικές σχολές και ανοίγει το ζήτημα της υποχρεωτικής στράτευσης στα 18

Στις εξελίξεις αυτές δεν έχουμε το περιθώριο να μείνουμε αμέτοχοι!

- ΕΞΩ ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΡΩΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ
- ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑ
- ΚΑΜΙΑ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΣΗ ΣΤΟΥΣ ΦΟΝΙΑΔΕΣ
- ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΤΟΧΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ
- ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
- ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
- ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

για να μπει φραγμός στα πολεμικά τους σχέδια

**ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΧΑΡΙΣΟΥΜΕ
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΜΑΣ!**

ΣΤΗΝΟΥΝ ΦΟΙΤΗΤΟΔΙΚΕΙΑ ΕΠΕΙΔΗ ΑΓΟΝΙΖΟΜΑΣΤΕ

**ΕΝΤΕΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ**

**ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ
ΚΕΡΑΜΕΟΣ - ΖΑΧΑΡΑΚΗ**

ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ

**ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ - ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
- ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ**

